

VRAŽDA BEZ OBĚTI

Zora Beráková

motto

detektivní povídky

Vražda bez oběti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Zora Beráková
Vražda bez oběti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

VRAŽDA
BEZ OBĚTI

Zora Beráková

Praha 2016

Vrabc v hrsti

Bratři Pavel a Petr Hatinovi zdělili po dědečkovi pozemky na Královéhradecku. Dlouho si s nimi nedělali starosti, až se mladší Petr rozhodl od bratra pozemky odkoupit. Nabídka nebyla zanedbatelná, k odhadní ceně hodlal Petr připlatit ještě deset procent.

„Je to pro tebe výhodný, brácho. Pozemky stejně nejsou k ničemu, je to les a pole, žádněj z nich stavební parcela, aby měl někdo zájem o jejich odkoupení.“

Inženýr Pavel Hatina se zamyslel. Pozemky skutečně nejsou k ničemu, zbytečně z nich platí daň z nemovitosti. Peněžní hotovost je pro důchodce důležitější než pozemky, které nic nenesou. Přesto si vyžádal lhůtu na rozmyšlenou. Není marné se s někým poradit. Kamarád Roman se vyzná, má praktické zkušenosti.

„Prodávat pozemky je náramně problematická záležitost, kámo,“ vyjádřil se Roman.

„Jsou k ničemu, nemám z nich ani korunu, jen z nich musím každoročně platit daň,“ snažil se starému kamarádovi vysvětlit Pavel.

Roman zamyšleně pokýval hlavou.

„Já bych se na tvém místě informoval u starosty, jestli se na těch tvých pozemcích nebude náhodou stavět,“ poradil Pavlovi.

„To sotva, jsou na nich totiž pole a les.“

„Na tom tak dalece nezáleží, obec může územní plán přizpůsobit, to znamená změnit, jestliže to je ve veřejném zájmu,“ vysvětlil Pavlovi Roman. „Zatelefonuj napřed starostovi.“

* * *

Pavel kamaráda poslechl a nelitoval toho. Starosta mu prozradil, že obec pracuje na změně územního plánu za účelem rozšíření silnice, která zabere část jeho pozemků, právě těch u řeky.

„Mám výhodnou nabídku na odkoupení svých pozemků,“ prozradil mu inženýr Hatina. „Myslíte, pane starosto, že bych ty pozemky neměl prodávat?“

„V žádném případě,“ zněla starostova přesvědčivá odpověď.

„Dobře žes tam zatelefonoval, kámo,“ pochválil kamaráda Roman. „Za dnešní inflace je stejně problematické pozemky prodávat, daleko výhodnější je do pozemků investovat. To je aspoň můj názor.“

Inženýr Hatina opakoval kamarádova slova při nejbližší návštěvě bratrovi.

„Proto jsem se rozhodl, že svoje pozemky neprodám,“ prohlásil nesmlouvavě.

Petr jen stěží skrýval rozčarování.

„O tý změně územního plánu jsem neměl ani tušení,“ ujistil bratra. „A jestli je dneska výhodnější spíš do pozemků investovat, to je ovšem otázka. Přejde na to, o jaký pozemky běží. Ty naše jsou na draka, jsou vyloženě ztrátový, to ostatně víš sám.“

„Ale stejně je neprodám,“ trval na svém Pavel.

* * *

Po několika měsících se bratr Pavlovi ozval znovu.

„Měl jsi pravdu, brácho, obec fakticky projednává změnu územního plánu. Jenomže z těch tvých pozemků má ta plánovaná silnice zabrat jenom nepatrnou část. Ten zbytek zůstane zase ležet ladem.“

Petr si dal práci s vysvětlováním, jak jsou pole nevýnosná, družstvo, které na nich hospodaří, z nich platí směšný nájem, a ještě k tomu nepravidelně.

„Přesněji řečeno častěji neplatí, takže ty pozemky jsou fakt ztrátový. Daň z nich totiž několikrát převyšuje ten mizernej nájem, co nestojí ani za řeč. A abys věděl, brácho, daň z pozemků se bude od příštího roku zvyšovat, a to rok od roku pravidelně. Do tvého důchodu to zvyšování udělá pořádnou díru.“

Petr Hatina byl sice také v letech, avšak úspěšně podnikal, takže finanční starosti ho netrápily.

„Jsem ochotnej odkoupit zbytek tvých pozemků za stejnou cenu, jakou jsem ti nabídl za původní výměru. Přemýšlej o tom, brácho, tak výhodnou nabídku už od nikoho nedostaneš, za to ti ručím.“

Pavel Hatina se neubráníl důvodnému podezření. Bratr měl vždycky za ušima, už v útlém dětství se u něho projevil sklon k vypočítavosti, jako malý cvrček nabízel staršímu bratrovi ke koupi darované ovoce a různé pamlsky od rodičů nebo příbuzných. Proč tolik stojí o koupi jeho pozemků, když jsou podle jeho vlastních slov silně ztrátové? Do takového pochybného obchodu by se přece žádný podnikatel nepouštěl. Nevěřil mu, že o změně územního plánu nevěděl, jak tvrdí. Obec se patrně chystá stavět i na

zbývajících Pavlových pozemcích, proto o ně Petr tak stojí. Má to už předem všechno dokonale spočítané.

„Daniel s Gábinou si nepřejou, abych ty pozemky prodával, počítají s nimi jako s dědictvím. I oni pokládají za výhodné investovat do pozemků,“ vymluvil se Pavel na děti, aby se bratrovu sílícímu naléhání snadněji ubránil. „Nemám právo přání svých dětí nerespektovat.“

* * *

„Tak z těch bratrových pozemků nebude nic,“ postěžoval si Petr Hatina synům. Lomcovala jím zlost, byl pevně přesvědčen, že dosáhne svého. Pavel byl vždycky povolný, neměl rád komplikace.

„Ale vždyť to vypadalo, jako že je strejda prodá,“ podivil se starší Jakub.

„Pro důchodce to přece byla výhodná nabídka,“ přidal se k němu mladší Marek.

„Taky jsem si myslel, že na to skočí jako kočka na myš,“ zklamaně pokračoval jejich otec, „ale vymlouvá se na děti, že Gábina s Danem chtějí radši pozemky, pokládají je za výhodnější.“

„To se mi nezdá,“ poznamenal Marek. „Jak znám Gábinu, tak ta je na prachy žhavá. Tím spíš, že chce jít na plastiku s nosem, sama mi to říkala, nelíbí se jí, že ho má moc širokej.“

„A Dan taky potřebuje prachy,“ připojil se k bratrovi Jakub. „Ty jeho chemický pokusy přijdou pěkně draho, povídal mi posledně, že jenom nádobíčko ho stojí několik stovek měsíčně. A že ho potřebuje fůru, každou chvíli mu něco vybouchne.“

„Taky říkal, že by rád vlastní laboratoř, táta mu furt nadává, že při těch svých pokusech ohrožuje nejen jejich byt, ale i sousedy,“ dodal Marek.

Jakub, který se už delší dobu rovněž zajímal o chemii, zasvěceně pokýval hlavou.

„Taková laboratoř není zadarmo.“

Dlouho se oba synové s otcem bavili o bratrancových pokusech, o jeho velkorysých plánech a o chamtivosti sestřenice Gábiny, až nakonec přemýšlivý Marek usoudil:

„Podle mýho by bylo nejlepší probrat to rovnou s nima. Je málo pravděpodobný, že by dávali přednost pozemkům, co nic nenesou, před prachama na ruku.“

* * *

Pozvali bratrance a sestřenici na frňana.

„Náš táta nabízí vašemu tátovi za ty pozemky slušný prachy, víc než slušný, ale váš táta je nechce prodat, vymlouvá se na vás, že jako chcete radši zdědit pozemky než hotový prachy.“

Dan s Gábinou se zatvářili překvapeně.

„My že chceme zdědit pozemky?“ žasla Gábina.

„Táta s námi o tom vůbec nemluvil,“ prozradil bratrancům Dan.

„Váš táta se namlsal,“ vysvětlil jim strýc Petr. „Na kousku jeho pozemků se má stavět nová silnice a on si představuje, že za ten cípeček dostane majlant. Ale bude těžce zklamanej, ta silnička je stavba třetí třídy a z jeho pozemků bude obec potřebovat jenom malou část, za kterou mu dá pár šupů.“

Vysvětlil synovci a neteři, že on nabízí jejich otci za zbývající pozemky stejnou sumu, jakou nabízel za původní výměru.

„To bys měl fůru prachů na ty svoje chemický pokusy, Dane.“

„A co já?“ nedočkávkou se ozvala Gábina. Zalekla se, že se s ní nepočítá.

„Pro oba by bylo prachů dost,“ uklidnil ji strýček. „Rozdělili byste se samozřejmě rovným dílem. Ovšem až jestli...“ Pochybovačně potřásl hlavou. „Váš táta si myslí, že se bude stavět na všech jeho pozemcích a že na tom trhne miliony jako před lety jedna statkářka. Ale ten zbytek jeho pozemků jsou pole a na těch se stavět nesmí.“ Na chvíli se odmlčel a potom dodal s jistotou zkušeného obchodníka: „Pro vás dva je důležitější peněžní hotovost, vy potřebujete životní jistotu, a nejenom planou nadějí, která se nikdy neuskuteční.“

„Samozřejmě,“ překotně se strýcem souhlasila Gábina. „Lepší vrabec v hrsti nežli holub na střeše.“

„Moje řeč!“ pochválil ji Petr Hatina. Zdá se, že neteř zdědila spíš moje geny než tátovy, pomyslel si s vnitřním zadostiučiněním.

Synovec s neteří slíbili, že věc s otcem projednají a pokusí se ho přemluvit, aby strýci pozemky prodal.

* * *

„Mám podezření, že bratr má informace o tom, že se na všech mých pozemcích bude stavět,“ poznamenal inženýr Pavel Hatina, když s ním dcera se synem začali projednávat spornou otázku.

„Strejda tvrdí, že se na polích stavět nesmí,“ snažil se otci vysvětlit Daniel. „A ty tvoje pozemky jsou z převážné většiny pole.“

„Bratr je podnikatel, jak víš,“ odpověděl mu otec, „a jako takový má dalekosáhlé styky. Dokáže si zjistit i to, co je normálně tajné.“

„Strejda ti nabízí tolik, že bys takovou sumu nedostal, ani kdyby ty pozemky od tebe odkoupila obec,“ zopakovala strýcova slova Gábina. „Peníze jsou peníze, za pozemky si nic nekoupíš, zvláště za takový, jaký máš ty.“

„Při dnešní inflaci je výhodnější investovat do pozemků,“ připomněl dceři kamarádův výrok Pavel Hatina. „Jejich cena se může šikovným prodejem mnohonásobit.“

Gábina to ale neuznávala.

„Lepší vrabec v hrsti nežli holub na střeše,“ opakovala známé přísloví, v němž poslední dobou našla zvláštní zalíbení.

Otec ji duchapřítomně chytil za slovo.

„Právě podle toho se řídím, dceruško,“ prohlásil s úsměvem a odešel do kuchyně, aby si připravil svůj urologický čaj.

Daniel s Gábinou s otcem nic nepořídili, umíněně trval na svém, že pozemky za žádnou cenu neprodá.

„Je tvrdohlavý jako mezek,“ stěžovala si Gábina bratranceům Jakobovi a Markovi. „Neprodá a neprodá, prohlásil, a jeho slovo prý platí. Jednou provždycky.“

Bratrancei si vyměnili několik výmluvných pohledů, doprovázených stručnými větami.

„Zkusíme to s ním sami,“ pravil potom Jakub. „Snad se nám podaří s ním pohnout, s paličkem.“

„Chceme jen jeho dobro,“ nechal se slyšet i Marek.

„A hlavně vaše dobro, když váš táta na vás nemyslí,“ dodal Jakub.

* * *

Schůze společenství vlastníků bytů se konají pouze dvakrát do roka, někdy pouze jednou, podle toho, co je k projednání. Výbor organizace se činí, majitelé bytů si nemohou stěžovat, že by se o dům nestaral.

„Až moc,“ začínají reptat někteří nespokojenci.

„Vypadá to, jako by se snažili za každou cenu utratit všechny peníze z fondu oprav.“

„Každý rok se na našem účtu shromáždí přes milion,“ nezapomene si omočit všetečná paní Číhánková, již v domě neřeknou jinak než Číhánková, nebo ještě častěji Číhalka. Nomen omen. Číhalce nic neujde, do všeho strká nos, zaručeně ví, co se kde šustne, a pokaždé dovede spolehlivě vysvětlit, proč se tak děje.

„Kdyby raději místo zbytečných serepetiček vyhlásili na příspěvky do fondu oprav stop stav, nebo je alespoň snížili,“ hudruje. „Polovička by na opravy baráku klidně stačila.“

Tentokrát se schůze vlastníků bytů koná jako obvykle koncem roku v bývalé kočárkárně, kterou už nikdo nepoužívá. Rodiče novorozenat si drahé kočárky raději berou do bytu, výtahy jim to usnadňují.

„Akorát před svátky,“ rozčilují se vlastníci bytů, „kdy člověk neví, kam dřív skočit.“

Přesto se na schůzi dostavili téměř v plném počtu. A udělali dobře, neboť se jednalo o důležitý zásah do jejich vlastnictví.

„Tahle místnost leží celý rok ladem,“ ujal se slova předseda Dejmek a pravicí opsal ve vzduchu široký oblouk. „Výbor společenství vlastníků proto navrhuje, aby byla tato nevyužitá místnost přestavěna na sklepy. Přestěhovaly by se do ní sklepy, které se nacházejí v patře, a místo nich by se v patře zřídily byty.“

Mezi shromážděnými to zahučelo nesouhlasem.

„A kdo se s těmi zatracenými krámy ze sklepů v patře má tahat?“

„Pozveme studenty,“ pohotově odpověděl předseda Dejmek. „Zaplaceno dostanou z fondu oprav.“

„Studenti se na takovou makačku vybodnou,“ ozval se inženýr Pavel Hatina. „Mají šikovnější příležitosti k výdělku, a ještě k tomu v cizině, nač by se tahali se zaprášenými krámy?“

„Tak tu práci nabídneme několika nezaměstnaným,“ nedal se předseda. „Ti se toho rádi ujmou.“

„To silně pochybuju,“ znovu mu odporoval Hatina. „Berou ostatně podporu v nezaměstnanosti, a přivydělávat si můžou příjemnějším způsobem.“

Dejmek se však nenechal jen tak snadno přesvědčit.

„Bezdomovci by jistě nepohrdli.“

„Bezdomovci!“ podrážděně vybuchli účastníci schůze.

„To už se můžem rovnou vystěhovat, když si do baráku nakvartýrujem bezdomovce!“

Jeden z členů výboru si pospíšil, aby předsedovu nemístnou ukvapenost napravil.

„Bezdomovce si do domu samozřejmě v žádném případě nebudeme pouštět,“ prohlásil rezolutně. „O přestěhování vašich věcí ze sklepů v patře do nových sklepů v přízemí se výbor postará, s tím nemusíte mít žádné starosti. Pře-

stavba se ostatně bude týkat jen části vlastníků, těch, co mají sklepy v patře.“

„Ale kraválem, špínou a obtížným zdoláváním překážek budeme trpět všichni bez výjimky,“ znovu se nechal slyšet inženýr Hatina.

„Tak to máme podle vás tenhle rozsáhlý prostor nechat ležet ladem?“ namítl předseda Dejmek. Hlas se mu chvil rozčilením.

„Může se nabídnout nějakému podniku, nebo třeba nějaké prodejně.“

„To by se tady taky muselo přestavovat a rámusu a svinstva by bylo ještě víc.“

„Dejte hlasovat!“ žádali přítomní. „Nač se zbytečně dohadovat?“

Hlasování vyznělo jednoznačně proti navrhované přestavbě.

„Přistoupíme tedy k jednání o položení dlažby,“ otráveně pronesl předseda.

„Zasejc se má dláždit?“ mrzutě zareagovali přítomní.

„Je už přece vydlážděno v přízemí.“

„Ale dlažba se má položit v celém domě,“ začal vysvětlovat předseda.

Shromáždění dávali hlasitě najevo svůj nesouhlas.

„Takovýhle přepychový dlažby a obklady se hodí do starobyklých paláců, který přetrvávají věky, a ne do paneláku s omezenou životností.“

„Do paneláku to je zbytečná investice, předem ztracená.“

„Vyhozený peníze!“

„Drahá dlažba ten panelák přežije o několik století!“

„Zasejc bude v celým baráku kravál a svinstvo!“

„Celý dlouhý týdný budeme znova balancovat po prknech a dávat pozor, abychom si nezlámali nohy!“

„Stačilo by přece vyměnit starý linolea za nový, to by přišlo daleko levněji a hlavně by se to provedlo rychle a nenápadně.“

„To by stálo stejně jako dlažba!“ vybuchl předseda. „Lino je dneska přepych, už jsme se na to informovali.“

„Nesmysl!“ hlasitě popřel jeho tvrzení inženýr Hatina. „Nejde přece jenom o dlažbu, ale taky o obklady na stěnách, jako je to v přízemí. Ať nám nikdo nevykládá, že položení lina by přišlo na stejný peníze jako přepychová dlažba a obklady stěn.“

Na jeho usvědčující tvrzení nenašel předseda Dejmek odpověď. Toho pohotově využil inženýr Hatina, aby ho definitivně odzbrojil nepopiratelnými fakty.

„Staří lidé, kterých je mezi vlastníky bytů většina, si koupili byty proto, aby v nich dožili v jistotě a klidu. Na to mají po celoživotní práci svaté právo a nikdo je toho práva nesmí zbavovat a nutit je, aby dožívali svůj život na staveništi.“

Jeho argumenty rozpálily předsedu Dejmka do ruda.

„Jestli budeme v jednom kuse brát na někoho ohledy, tak tenhle barák nikdy nepředěláme!“

To byla voda na Hatinův mlýn.

„Naše povinnost není dům přestavovat, ale udržovat ho v obyvatelném stavu. Platíme příspěvky do fondu oprav, nikoli do fondu přestavby. Dům je tady proto, aby sloužil nám, ne my domu.“

Jeho slova odměnili shromáždění spoluvlastníci bouřlivým potleskem.

* * *

Když se účastníci schůze shromáždili před výtahy, aby se rozjeli do svých bytů, přitočila se Čihalka k čekajícímu Pavlu Hatinovi.

„Dobře jste to předsedovi řekl, pane inženýre, to si za klobouk nedá. Měl byste být ve výboru, to by hned všechno vypadalo jinak.“

Hatina se na starou ženu shovívavě usmál.

„Výbor svou horlivost začíná přehánět,“ poznamenal věčně. „Ze začátku se osvědčoval ke spokojenosti všech, dal do pořádku některé nedostatky, třeba nové výtahy nebo automatické osvětlování a zhasínání na chodbách, rozhodně si počínal líp než výbory v ostatních domech, které sedí s rukama v klíně a o nic se nestarají.“

Oba vystupovali ve čtvrtém patře, Čiháková obývala dvougaroniéru přímo naproti třípokojovému bytu inženýra Hatiny. Když došli ke dveřím, Čihalka se k Hatinovi důvěrně naklonila.

„Namlsali se, páni výboři,“ sdělila mu polohlasem. „Moc bych se nedivila, kdyby se za našimi zády sčuchli s tou stavební firmou a...“ Výmluvně si zamnula tři prsty zvednuté pravice.

Hatina souhlasně přikývl.

„Vypadá to tak,“ přisvědčil. „Ta jejich přehnaná horlivost budí podezření.“

* * *

Předseda Dejmek se dvěma členy výboru se ještě pozdržel v bývalé kočárkárně.

„Tak jsme neuspěli,“ nespokojeně povzdechl jeden z členů výboru. „Nikdo nás nepodpořil.“

„To všechno zavínil ten Hatina,“ navztekaně zabručel předseda. „Kdyby jeho nebylo, podařilo by se nám lidi přesvědčit, nakonec by si určitě dali říct.“

„Co s ním uděláme?“

Členové výboru společenství vlastníků bytů byli už se stavební firmou napolo dohodnuti na přestavbě a počítali se slíbenými procenty, avšak právě skončená schůze jim udělala škrt přes rozpočet.

„Co s ním uděláme, jako s tím Hatinou?“ opakoval svou zbytečnou otázku člen výboru.

Předseda znechuceně pokrčil rameny.

„Proti jeho výřečnosti nic nezmůžem, lidi se nechají ukecat, jsou jako ty nemyslící ovce, kam beran, tam všechny za ním. S Hatinou se nedá nic dělat, leda snad pokusit se ho přemluvit mezi čtyřma očima.“

„To se nám těžko podaří.“

„Pak zbývá jediné kudla do zad,“ nemístně zažertoval předseda.

Ve skutečnosti se ale k násilí neuchýlil, naopak, na silvestra zazvonil u dveří Pavla Hatiny se sklenkou v ruce a pravděpodobně i s nadějí na získání nespokojence pro plánovanou přestavbu.

„Přišel jsem vám jménem výboru popřát všechno nejlepší k Novému roku, pane inženýre.“

Hatina ho pozval dál.

Špehýrkou v protějších dveřích všechno sledovala Číhalka.

Aha, leze ke křížku, ušklíbala se uštěpačně a vydržela čekat za zavřenými dveřmi, dokud Dejmek z Hatinova bytu neodešel.

* * *

Druhého ledna odvezli Daniel s Gábinou otce do nemocnice. Dostal žaludeční křeče, a než k němu stačili přivolat lékaře, upadl do bezvědomí. V nemocnici zjistili, že pacient vypil větší množství otráveného alkoholického nápoje. Přes intenzivní léčbu inženýr Pavel Hatina po necelém týdnu zemřel. Další oběť metanolové aféry.

„To ho otrávil Dejmek!“ rozhlašovala po domě Číhalka. „Přišel za Hatinou na silvestra s chlastem, viděla jsem to na vlastní oči.“

Během několika dnů mluvil celý panelák jednou řečí. Dejmek chtěl Hatinu zneškodnit, protože mu překazil výnosný obchod. Počítal s tím, že když ho odstraní, podaří se mu ostatní vlastníky bytů přemluvit k souhlasu s přestavbou.

Případ začala vyšetřovat kriminálka. Dejmek byl předvolán k výslechu.

„Podal jste inženýru Pavlu Hatinovi v inkriminované době alkoholický nápoj,“ obvinil ho vyšetřovatel. „Byl jste spatřen při činu, máme na to svědka.“

Dejmek se nepokoušel zapírat.

„To je fakt, pane inspektore, ale byla to jenom jedna malá sklenička prvotřídní slivovice, pravé Vizovické v originálním balení, to vám můžu dokázat.“ Na potvrzení svých slov vytáhl z kapsy lahev.

„To podezření nevyvrací,“ namítl vyšetřovatel. „Musel by vám někdo dosvědčit, že jste zemřelému nabídl nezávadný alkohol. Můžete nám přivést svědka?“

Dejmek smutně zavrtěl hlavou.

„Zato my máme proti vám svědky, že jste měl s inžený-

rem Hatinou ostrý spor o přestavbu domu, a to poskytuje důkaz proti vám jako hlavnímu podezřelému z vraždy.“

* * *

Dejmek by se nevyhnul únavnému vyšetřování a patrně i vazbě, kdyby se na kriminální policii nepřihlásil syn zesnulého Daniel.

„Na Nový rok pozvali moji bratrance Jakub a Marek Hatinovi, synové tátova bratra, mého otce na skleničku. Když se tatínek od nich vrátil domů, měl pořádně v hlavě a říkal, že synovci byli náramně pohostinní a ustavičně mu nalévali, přestože odmítal. Normálně totiž nepije, má vysoký tlak. A v noci se mu udělalo špatně.“

„Jste s rodinou otcova bratra v přátelském vztahu, nebo mezi sebou máte nějaké nedorozumění?“ chtěl vědět vyšetřovatel.

Daniel ho obeznámil se sporem o pozemky, které otec nechtěl bratrovi prodat.

„Takže příbuzní měli vážný motiv?“

Daniel to nepopíral, přestože se sám zdráhal tomu uvěřit. Svědomí mu však velelo nic nezamlčet.

Jakub a Marek Hatinovi, stejně jako jejich otec, vytrvale zapírali, že by strýci podali alkohol otrávený metanolem.

„Přerazil bych jim pazoury, kdyby se dotkli takového svinstva!“ ujistil vyšetřovatele.

Podezření proti podnikateli Petru Hatinovi a jeho dvěma synům bylo sice nastoleno, avšak chyběly důkazy. Ty kriminální policii bezděky poskytl Karel Svoboda, majitel večerky nacházející se v přízemí domu, v němž Hatinovi bydleli. Svoboda byl právě stíhaný v souvislosti s metano-

lovou kauzou, ve skladě jeho prodejny našla policie několik set lahví s otráveným alkoholem.

„Znáte podnikatele Petra Hatinu?“ zeptali se ho u výslechu.

„Samozřejmě,“ přisvědčil Svoboda. „Bydlí u nás v baráku.“

„A podnikateli Hatinovi nebo některému z jeho synů jste taky prodal závadný alkohol?“

„Podnikateli Hatinovi osobně. Ale já tehdy nevěděl, že ten alkohol není v pořádku.“

„Víte s jistotou, že jste ho prodal Petru Hatinovi?“

„Vím to na beton. Moc jsem se tenkrát divil, že si takovej pracháč kupuje na silvestra lacinej šnaps.“

Petr Hatina byl usvědčen, jeho synové ale svorně zapírali. Neměli prý tušení, že strýci nabízejí otrávený alkohol. Kriminalisté však byli neúprosní.

„Počítali jste s tím, že po strýcově smrti zdědí pozemky jeho děti a ty vám je ochotně prodají.“

Mladší Marek vyčerpávající výslech nevydržel.

„Táta o ty strejdovy pozemky moc stál, mělo se na nich stavět.“ Postupně se přiznal ke všemu. „Ale s tím chlastem to byl tátův nápad,“ dokončil svou výpověď. „My jsme ho s bráchou jen poslechli.“

Balada z Karlína

Eman Korbelař slyšel, jak sousedka odvedle opatrně odemkla dveře a zase je za sebou tiše zavřela. Následovalo otočení klíče v zámku a hned nato lehounké ťuknutí, jak pověsila klíč na zárubeň dveří. V té chvíli se po viaduktu s hukotem a duněním přehnal vlak.

Na podobné zvuky byl Eman za těch třicet let, co u karlínského viaduktu bydlel, už zvyklý, skoro je nevnímal, ale tentokrát se do obvyklého rachotu mísilo něco nového, cizího a dosud neslyšeného. Dlouho si lámal hlavu, co by to mohlo být, ale stejně na to nepřišel. V průmyslové čtvrti, jako je Karlín, se vyskytuje množství zvuků a pazvuků, které se navzájem všelijak proplétají, překrývají a spojují, takže nějaký ten randál navíc se docela dobře ztratí.

Sousedka Květuše Kočová byla tichá a pracovitá osoba, uklízela v nedalekém bistro, aby si přivydělala k důchodu, a dvakrát týdně se vracívala domů až k půlnoci, jako třeba dneska. Po baráku ji pomlouvali, že je na prachy, že hrabe, kde se dá, a na nahrabaném si sedí jako kvočna na vejcích. Dávno si mohla tu svoji mrňavou cimru vyměnit za něco slušnějšího, kde by se dalo pohodlně bydlet, jenomže to by musela pustit chlup. Ale kdepak Kočová, ta by si pro halír nechala koleno vrtat. Že tu prý bydlí celý život, v Karlíně vyrostla a nedovede si představit, že

by bydlela někde jinde. Povídali, že mu hráli... Škudlí, to je to pravé slovo. A pro koho?

Když se sem Eman Korbelař před třiceti lety přistěhoval, byla Květuše Kočová ještě svěží mladice, něco málo přes třicet, sice žádná sexbomba, ale za hřích každopádně stála. Korbelař po ní mlsně pokukoval, sledoval ji oknem, až se bude vracet z práce, aby jako náhodou otevřel dveře a prohodil s ní pár slov.

Jenomže Květuše si ho nevyšímala, pracovala tehdy v Kolbence a tam si namluvila nástrojaře Fantla. Chlap jako hora, ruce jako lopaty, ale byl ženatý. Za Květuší si chodil pro radost, často u ní strávil i několik nocí po sobě, to když jeho stonavá žena ležela zrovna v nemocnici. Ženské v baráku na ni nasazovaly, že je coura vypočítavá, že čeká, až Fantlova žena zhasne, aby se mohla nastěhovat k němu. Fantl měl totiž v Počernicích domek.

Eman ale na žádné pomluvy nedbal a dál po fešné Květuši házel očkem. Bydlel ve stejném bytě co dneska, tehdy ještě v podnájmu u vdavekchtivé vdovy, jejímž nástrahám později podlehl. Byty pro svobodné tenkrát neexistovaly, bylo jich málo i pro rodiny, přidělovaly se podle přeplněných pořadníků, a tak jednopokojový byt, třebaš čtvrté kategorie, nebyl k zahození, i když nádavkem s vdovou.

Když mu žena umřela, byla Květuše Kočová padesátice, ale pořád ještě pohledná, třebaže trochu víc při těle. Nástrojař Fantl za ní chodil už jen zřídka a téměř při každé jeho návštěvě se za zdí strhla hádka, někdy mírnější, jindy zase prudší. Ženské po baráku roznášely drby, že se Kočová snaží ovdovělého Fantla přinutit k sňatku a on se vytrvale vzpouzí, vymlouvá se na provdanou dceru a její rodinu, že kvůli ní není v jeho počernickém domku místo.

Eman Korbelař se snažil využít příležitosti.

„Květuško,“ vemlouval se do sousedčiny přízně, „vy jste sama, já jsem sám, takovou dobu bydlíme vedle sebe, co abysme to dali dohromady? Já to tady pěkně zrichtuju, z předsínky udělám záchod a koupelnu, probourám dveře k vám, co říkáte? Dobře víte, že makat dovedu, léta jsem dělal políra a v zedničíně se vyznám. Když spojíme můj jednopokoják s vaší cimříčkou, tak budeme mít dva plus jedna s příslušenstvím. Žádná čtyřka. A když si navíc ještě pořídíme plynový topení, budeme si žít v jedničce jako milostpáni. Co vy na to, Květuško?“

Odpověď nebyla povzbudivá.

„Já tu svoji cimříčku, jak říkáte, schraňuju pro neteř. Je tady hlášená a jednou po mně bude dědit.“

Korbelař se nedal tak snadno odbýt, přespříliš dlouho v srdci hýčkal svůj sen o společném životě s Květuší.

„Copak si myslíte, že mladý dneska stojí o takovýhle bydlení? Samotná cimra bez příslušenství, záchod na chodbě společnej pro celý patro... Kdepak!“

„Co by nestáli?“ málem se urazila Květuše Kočová. „Neteř chodí s jedním výtvarníkem, ten tady bude mít ateliér. Pro ateliér to je jako stvořený.“

Ať ji Eman přemlouval sebevíc, ustavičně vedla svou: Neteřin výtvarník bude mít jednou v její světnici ateliér.

Korbelař se zatvrdil. Nějaký čas se sousedce vyhýbal, potom ho však zatvrzelost přešla a začal znovu. Když spojíme můj jednopokoják s vaší cimříčkou...

Tak to šlo měsíc za měsícem, ale marně. Květuše Kočová byla neoblomná. Že by pořád ještě počítala s Fantlem?

* * *

Za zdí se stále nic neozývá, žádné odemykání dveří, když Květuše Kočová odchází do práce, žádné ťuknutí klíče o zárubeň, když se vrací domů. Už několik dní. Možná někam odjela, anebo se stěhuje do Počernic k Fantlovi...

Eman Korbelař váhal, má-li zaklepat na sousední dveře. Posledně se nerozešli zrovna v dobrém. Květuše mu dokonce vmetla do tváře, aby se laskavě staral sám o sebe. Ale co když je nemocná a potřebuje pomoc?

Nerozhodně přistoupil k jejím dveřím a zaklepal. Jednou, podruhé. Potom zabouchal. Z protějších dveří vykoukla rozčuchaná hlava staré Bubeníkové.

„Nevíte, co je s paní Kočovou?“ otázal se jí jako školák, přistižený při opisování.

„Jak bych mohla vědět?“ zaškaredila se největší drbna z baráku. „Já ji furt nešpicluju,“ dodala výmluvně a vztekle zabouchla dveře.

Korbelař nepřestával dávat pozor, neuslyší-li za zdí sebe-menší šramot. Konečně se dočkal. Někdo vytrvale klepal na sousední dveře. Rychle vyšel na chodbu. Před prahem Květuše Kočové přešlapovala starší žena.

„Hledáte někoho?“ nedočkavě ji oslovil Eman.

„Paní Kočová nepřišla několik dní do práce,“ odpověděla neznámá. „Jestli třeba neonemocněla... Ale že ani nezatelefonovala... To je divný.“

Vyslovila totéž, co se honilo hlavou Korbelařovi.

„Já ji taky za zdí neslyším,“ poznamenal. „Skoro celý týden.“

„Třeba by o ní věděla její neteř,“ uvažovala žena. „Jenomže tu já neznám, nevím ani, jak se jmenuje a kde bydlí nebo pracuje.“

Z protějších dveří se vysunula hlava pokrytá množstvím natáček.

„Jmenuje se Eliška a prodává v Bílý labuti,“ oznámila stručně a vzápětí zmizela za přibouchnutými dveřmi.

„No jo, Eliška...,“ zanaříkala neznámá. „V Bílý labuti... To je jako jehla v kupce sena. V takovém obchodáku může prodávat fůra Elišek...“

„Ale každá z nich nemá tetu u karlínského viaduktu,“ namítl Eman Korbelař. „To chce zatelefonovat na osobní oddělení.“

Neznámá ještě několikrát přešlápla na rohožce, potom utrousila:

„Tak jo, já to řeknu vedoucímu.“

Korbelař jí nabídl, že může zatelefonovat od něho, žena se však zdráhala.

„To musí vyřídit vedoucí sám. Já se měla jen podívat, co s ní je.“

Eman Korbelař, poháněn úzkostí a obavami, zatelefonoval na osobní oddělení Bílé labutě. Ukázalo se, že v obchodním domě zdaleka neprodává tolik Elišek, aby tu pravou bylo nutno hledat jako příslovečnou jehlu v kupce sena.

Za několik minut přišla k telefonu Eliška Řandová.

„Já mám od tetina bytu klíč,“ prohlásila, když jí Korbelař vysvětlil, oč jde. „Za hodinu mi končí šichta, takže za půldruhý hodiny jsem u vás.“

* * *

Když s Korbelařem za zády otevřela dveře tetiny světnice, vyvalil se proti nim těžký nevětraný vzduch s příměsí nede-

finovatelného pachu. Oba překvapeně couvli, vzápětí se však Eman přemohl a vkročil dovnitř. A tam ji uviděl.

Ležela vedle stolu, ruce rozhozené, hlavu zvrácenou a pod ní se na světlém koberci černala zaschlá kalužinka krve. Na první pohled bylo jasné, že je mrtvá. Dokonce několik dní.

Eliška se s pláčem dala na útěk, marně se Korbelář snažil ji zadržet. Sňal ze zarábně Květušin klíč, aby byt nezůstal napospas zvědavcům, pečlivě zamkl a zatelefonoval na policii.

* * *

Lékař prohlásil úmrtí Květuše Kočové za vraždu, k níž došlo před čtyřmi až pěti dny, to znamená v sobotu, nejpozději v neděli. Příčinou smrti nebyla rána do hlavy, nýbrž uškrcení. Zranění na hlavě si Kočová způsobila nárazem na hranu stolu, když se kácela k zemi.

Eman Korbelář se rozpomněl na sousedčin návrat v sobotu před půlnocí, kdy naproti po viaduktu uháněl rychlík a on v jeho rachotu zachytil jakési cizí, nezvyklé zvuky. Náhle si uvědomil, že to, co slyšel, mohlo být chropění škrčené Květuše Kočové a patrně i následný pád jejího těla. Při průjezdu vlaků se domovní zdi otřásají, takže nezřetelný náraz se ztrácí. Chytře si to vrah načasoval, napadlo ho, musel zdejší poměry dobře znát.

První podezřelou se samozřejmě stala neteř Eliška Řandová.

Bránila se zuby nehty. Proč by to dělala? Kvůli bytu? K smíchu! Bydlí přece u rodičů v dvoupokojovém bytě první kategorie a jako jedináček tam má veškeré pohodlí.

„Máte klíč od tetina bytu,“ namítl vyšetřovatel. „A zámek nebyl vypáčen ani jinak poškozen, nevykazuje žádné stopy násilné manipulace. Pachatel si musel otevřít vlastním klíčem.“ Zajímalo ho také, proč zavražděná Květuše Kočová nenechávala po zamčení klíč v zámku. „Každý to přece tak dělá, nevěší ho na futro. Zavražděná byla osamělá žena, měla důvod k opatrnosti.“

I pro to našla Eliška Řandová logické vysvětlení.

„To dělala teta kvůli tomu, že pokud by onemocněla nebo podobně, tak bych se nedostala dovnitř, kdyby z druhé strany trčel její klíč.“

„Proč jste policejně hlášena u tety v Karlíně, když bydlíte u rodičů v bytě první kategorie?“ chtěl vědět vyšetřovatel.

Odpověď ze sebe Eliška Řandová soukala pracně a rozpačitě.

„Můj snoubenec je výtvarník a v bytě po tetě si chce jednou zařídit ateliér... Zatím bydlí na ubytovně ještě s dvěma nocležníky. Jenomže pokojík třikrát čtyři metry je pro tři chlapy samozřejmě malý. Pro mého snoubence obzvlášť, on totiž navrhuje plakáty pro jednu reklamní agenturu a potřebuje hodně místa k práci. A ta světnice po tetě...“ Usedavě se rozplakala.

Další podezřelý... A měl pádný motiv, potřeboval životní prostor. Zvyky Květuše Kočové samozřejmě znal od její neteře Elišky a ke klíči se také mohl snadno dostat. Podezření proti němu ještě zesílilo, když kriminalisté zjistili, že z bytu zavražděné zmizela spořitelní knížka se šedesáti tisíci. V bistru, kde Květuše Kočová pracovala, o spořitelní knížce věděli, Kočová si na ni ukládala svůj výdělek a z důchodu žila, jak se svěřila několika zaměstnancům.

Výtvarník David Škorpil, Eliščin snoubenec, penězi zrovna neoplýval, pro reklamní agenturu nebylo dost zakázek a konkurence mezi návrháři plakátů byla značná.

* * *

Všichni nájemníci z domu proti karlínskému viaduktu byli postupně vyslechnuti. Pan Fára z přízemí si vzpomněl, že když se v sobotu před půlnocí vracel se psem domů, srazil se mezi vraty s nějakým dlouhánem. Jeho podoby si v šeru nevšiml, jenom si pamatuje, že měl brýle, protože jak se s ním nečekaně srazil, upadly mu na zem. Dlouhán se pro ně mrštně shýbl a rychle zmizel.

Jestliže neznámý muž zvedl brýle ze země mrštně, musel být ještě mladý. A David Škorpil je nejen mladý, ale i vysoký, a navíc nosí brýle. Když ho však kriminalisté kontaktovali, popřel, že by se v inkriminované době v onom karlínském domě nacházel, a ukázal vyšetřovateli neporušené brýle, na nichž bylo zřetelně vidět, že jsou nošeny už delší dobu.

Eman Korbelař upozornil kriminalisty na Fantla, který za Květuši Kočovou po celá léta docházel. V poslední době však mezi nimi propukaly spory doprovázené hlasitými hádkami. Fantl zvyklosti zavražděné podrobně znal, jistě měl od její světnice klíč a věděl patrně i o jejích úsporách. Není vyloučeno, že by se mu hodily. Barák mu zestárl a zchátral, potřeboval opravit.

Najít v Počernicích starousedlíka Fantla bylo pro kriminalisty náramně snadné. Jeho trestní rejstřík byl dosud bez poskvrny, těšil se mezi lidmi dobré pověsti. V domku s ním žila dcera se dvěma dospívajícími dětmi, která byla zaměstnaná v Hyberské ulici jako optička.

Kriminalisté se jí zeptali, zda v posledních dnech obstarávala otci nové brýle.

„Ovšem,“ odpověděla bez zaváhání, „otec už nové brýle nutně potřeboval.“

Fantl se rázem ocitl mezi podezřelými z vraždy Květuše Kočové.

* * *

V domě naproti karlínskému viaduktu to vřelo jako v přetopeném kotli. Bubeníková, největší drbna z baráku, se nemohla dočkat, až bude předvolána na kriminálku. Při výslechu se z ní informace valily přímo proudem.

„Von Korbelař Kočovou furt uháněl, chtěl tu její cimru, aby měl dvoupokoják. Že prej udělá z předsínky koupelnu a záchod...“

Vyšetřovatel měl co dělat, aby proud její řeči zastavil. Bubeníková ho vůbec nepustila ke slovu.

„Odkud to všechno víte?“

„Květuše mi to sama říkala, že jí prej nedá pokoj. Furt dáme to dohromady, Květuško, vy jste sama, já jsem sám... To by sis, holka, dala, povídám jí. Tvoji cimru by shrábl, vobšourník jeden, tebe pak vyštval a do zrichtovaného kvartýru by si přivedl dvacítku.“

„A co vám Květuše Kočová ještě říkala?“ zajímal se vyšetřovatel.

„Že Korbelařovi tu svoji cimru nedá, že ji schovává pro neteř. Vona, totiž ta neteř, má známost s jedním výtvarníkem...“ Následoval nový příval informací, v nichž mimoděk potvrdila výpověď Elišky Řandové, a bohatě zvýšila počet podezřelých, mezi něž se nakonec dostala i ona sama.

Přičinila se o to domovnice Jelínková, hned po Bubeníkové druhá největší drbna z baráku.

„To se nedivím, že Bubeníková na Korbeláře nasazuje. Vona by ho nejradši sama klofla. Když jí upláchl ten její, protože už to s ní nemohl vydržet, pověsila se na Korbeláře jako pijavice. Každou chvíli mu klepala na dveře, hnedka s koláčem, hnedka zasejc s bůčkovou pečínkou, a to si pochutnáte, pane soused, já dvacet let vařila v Ambassadoru, nemohli si mě tam vynachválit... Jenomže Korbelář ani slyšet, tlustý ženský, to prej není jeho gusto.“

„To má člověk za to, že má soucit s bližním,“ horšila se Bubeníková, když se o výpovědi Jelínkové doslechla. Domovnice si totiž podrobnosti o svém výsledku nenechala pro sebe, rozhlásila je patřičně okořeněné po celém baráku.

„Mně se Korbeláře zželelo,“ reagovala na její sdílnost Bubeníková, „když mu umřela žena, chtěla jsem mu kapánek přilepšit. Já jsem lítostivá...“

* * *

Podezřelých byla celá řada, ale zatím se nedalo rozhodnout, kdo z nich je pachatel, zda bezprostřední soused zavražděné Eman Korbelář, její neterž Eliška Řandová, výtvarník David Škorpil, bývalý nástrojař Fantl, Bubeníková či snad někdo další. Každý z nich měl motiv, avšak žádný nemohl prokázat spolehlivé alibi.

Výtvarník David Škorpil byl nucen několikrát změnit výpověď, když kriminalisté zjistili, že na ubytovně nebyl celou sobotu, jak původně tvrdil. Nakonec mu poskytl alibi Eliška Řandová. Celá uzardělá přiznala, že David byl v sobotu v noci u ní.

„Naši odjeli na chatu, tak jsme toho využili...“

„A kdy od vás odcházel?“

„Až ráno,“ špitla stydlivě a zrudla ještě víc.

Výtvarník David Škorpil a jeho milá Eliška mají tedy oba alibi, tím spíše, že ani Fára z přízemku nepoznal při konfrontaci v Davidu Škorpilovi muže, s nímž se oné sobotní noci srazil mezi domovními vraty, když se vracel po venčení svého psa domů.

* * *

Zdálo se, že případ uvízl ve slepé uličce. Logická dedukce jednoznačně směřovala k výtvarníku Davidu Škorpilovi, jeho alibi však bylo nyní neprůstředné. Poručík Bláha ale na neprůstředná alibi nevěřil. Neprůstředné alibi bylo pro něj právě ze všeho nejpodezřelejší.

Vzal to z opačného konce. Osobně si zašel za Škorpilovými spolubydlícími na jejich pracoviště a po krátkém přátelském rozhovoru získal dojem, že mu patrně mají co říct. Smluvil si s oběma schůzku na ubytovně.

„Zařídte to tak, aby tam Škorpil nebyl. A samozřejmě zachovejte naprosté mlčení, to vám snad ani nemusím připomínat.“

Slíbili, že to tak provedou, cítili se poctěni, že se stali účastníky závažného kriminálního vyšetřování. To se každému smrtelníkovi nepoštěstí.

Na dobu návštěvy poručíka Bláhy koupili pro Davida Škorpila lístek do kina na americký akční film. Aby v něm nevzbudili podezření, namluvili mu, že do kina měl jít zámečník Olda, ale vlezlo mu do toho něco neodkladného. Musí totiž za kámoše vzít noční.

Poručík Bláha ohodnotil plakátovou výzdobu pokojíku na ubytovně.

„Tohle všechno vytvořil Škorpil tady na tom plácku?“

„Jo,“ přisvědčil frézař Karel, „ale furt remcá, že nemá místo.“

Chvíli se bavili na téma, o němž toho nikdo z nich příliš nevěděl. Zámečník Olda viditelně znervózněl, oba věděli, že na řadu přijde něco závažnějšího, týkajícího se vraždy.

Karel do něho několikrát štouchl, a když se Olda k ničemu neměl, připojil k štouchanci pobídku:

„Řekni to, kámo. No tak mluv, vole!“

Olda si rozpačitě odkašlal. Poručík Bláha se na něj povzbudivě usmál. Cítil, že se blíží jeho příležitost.

„Já jel tehdá v sobotu domů, bydlím v Ústí nad Labem,“ chraptivým hlasem spustil Olda. „Ten vlak vyjíždí po jedenácté v noci z Hlavního nádraží.“ Na chvíli se odmlčel, jako by se zalekl své výpovědi. Karel ho nenápadně dloubl kolenem. „A když jsme přejížděli po karlínským viaduktu,“ pokračoval Olda už směleji, „tak jsem měl v jednom momentě dojem, že v jednom okně v protějším baráku vidím Škorpila...“

Poručík Bláha dobře věděl, s jakou obezřetností musí volit slova.

„Opravdu?“ užasl opatrně. „Za takovou chvíličku jste ho poznal?“

„Ani ne tak Škorpila, jako spíš to jeho klaunský sáčko,“ podotkl Olda.

„A co tam Škorpil dělal?“ chtěl vědět poručík. „To se vám taky podařilo rozeznat?“

Olda bezradně pohlédl na Karla, jako by u něho hledal radu.

„Řekni to, no tak to řekni, vole!“ nepřilíš vybíravými slovy ho povzbudil spolubydlící.

„Já měl v tom momentě dojem, jako by se s někým pral,“ vyrazil zámečnick Olda, vzápětí však dodal: „Ale to byl jenom dojem, rozumíte... Tehdy jsem stačil akorát zaregistrovat to šílený sáčko a pak brejle, jak se v nich odráželo světlo. I když po viaduktu nejede vlak plnou rychlostí.“

„Šílený sáčko, říkáte?“ chytil Oldu za slovo poručík Bláha. Kriminální technici zjistili, že za nehty oběti uvízla textilní vlákna a vrstvička pachatelovy pokožky, když se napadená bránila.

„Jo, přesně, šílený sáčko,“ přisvědčil Olda. „Takový kostkovaný, křiklavý, jako nosej klauni v cirkuse. Jak může na sebe něco tak hnusného vůbec vzít.“

„Ale Škorpil ho nosí, jedině když jde za tou svojí, to honí vodu. Jináč si ho šetří a vohákne se do normální bundy,“ připojil se k Oldovi frézař Karel.

Poručík Bláha nenápadně zašilhal ke třem úzkým skříňkám v rohu.

„To si dneska do kina jistě taky vzal to svoje parádní sáčko...“

Karel vyskočil od stolu.

„Kdepak!“ zvolal hlasitě a hnal se do kouta. „Von si ho šetří.“ Zastavil se před skříňkami. „Kdyby tu almaru neměl zamčenou, tak vám to jeho šílený sáčko ukážem.“ Jeho pohled výmluvně utkvěl na Oldovi.

Poručík Bláha pochopil. Aby neměl zámečnick na takovou obyčejnou skříňku nějaký obyčejný figl!

„V tomhle případě, mládenci, máte moje požehnání... úřední povolení.“

Olda jediným pohybem ruky otevřel dveře prostřední skříňky a vytáhl z ní pestré kostkované sako visící na ramínku.

„To je teda kus!“ uznale se vyjádřil poručík Bláha. „Něco takovýho si na sebe troufne vzít jediné umělec.“ Prohlížel si sáčko ze všech stran, promnul jeho látku v prstech, zajel do kapes. Žádný z obou spolubydlících se nedivil, když si sáčko nakonec odnesl s sebou.

„Jako předmět doličný,“ vysvětlil jim. „Škorpil svoje sáčko najde v kanceláři kriminálky, oznámíme mu to.“

* * *

Svázat všechny volné konce dohromady už nebylo pro zkušného kriminalistu nesnadné. Alibi Davida Škorpila začalo dostávat trhliny.

Že byl u Elišky ze soboty na neděli celou noc? To tvrdí Eliška Řandová, která rovněž patří mezi podezřelé. Poručík Bláha však ve své praxi ztekl už nejedno neprůstředné alibi. V důvěrném rozhovoru se zamilovanou prodavačkou, ničím nepřipomínajícím výslech, se dozvěděl, že Eliška, znavená milostnými hrátkami, které začaly už v sobotu po poledni, se navečer pohroužila do tvrdého spánku, a když ji z něho David vyrušil, zeptala se ho v rozespalosti, proč odchází tak brzy.

„Protože už je ráno,“ odpověděl jí.

„Ráno?“ podivila se Eliška.

„Ano, je neděle ráno,“ obelhal ji David a bezstarostně odešel.

Vášnivým milováním vyčerpaná děva se nenamáhala podívat na hodiny, uvěřila jeho slovům. Času měla dost,

klidně mohla vyspávat až do večera, kdy se teprve měli vrátit rodiče.

* * *

Pachatele usvědčila textilní vlákna z jeho saka a zbytky pokožky, které uvízly za nehty zavražděné a podle laboratorní expertizy prokazatelně patřily výtvarníkovi Davidu Škorpilovi. I stopy na zápěstí a na hrdle oběti se shodovaly s jeho dlouhými štíhlými prsty.

„Já jsem ji nechtěl zabít,“ dušoval se David Škorpil. „Počítal jsem s tím, že se v sobotu vracívá z práce až před půlnocí, jak mi řekla Eliška, a chtěl jsem si vzít její spořitelní knížku. Eliška mi totiž prozradila, že se její teta nebude stěhovat do Počernic, protože se s Fantlem definitivně rozešli. A já nutně potřeboval ateliér, a když bylo jistý, že se světlice po Květuši Kočové neuvolní, chtěl jsem si ho obstarat jinde... A na to jsem nutně potřeboval peníze... Jenomže teta už byla proti očekávání doma, a tak...“

David Škorpil byl zatčen a obžalován z vraždy Květuše Kočové a z krádeže její spořitelní knížky. Knižka byla naštěstí vinkulovaná, heslo prozradila zůstavitelka v písemné závěti. Znělo ELIŠKA.

Eliška Řandová zdělila po tetě kromě starých svršků a několika kusů nábytku šedesát tisíc korun. Náplast na ztrátu ženicha, který nastoupil patnáctiletý trest vězení.

Stíny minulosti

Denisa přišla s nezvyklým zpožděním, Filip na ni v kavárně čekal přes hodinu a už se začal obávat, že ji vůbec neuvidí. Přitom sama Denisa pokládala dnešní setkání za náramně důležité, telefonovala mu, že s ním musí co nejdříve mluvit, jde prý o choulostivou záležitost.

Po hodině se konečně objevila. Filip jí nedočkavě vykročil vstříc.

„Už jsem se bál, že nepřijdeš.“

„Stalo se něco... nepříjemného,“ oznámila mu Denisa, když se posadila ke stolku. „Nepříjemného je příliš slabé slovo,“ dodala zachmuřeně, „spíš bych řekla, že se stalo něco tragického... bez nadsázky.“

Vytáhla z kabelky několik fotografií a postupně je rozložila před Filipa. Na všech byli oni dva, jak se v důvěrných objetích s polibky loučí před autem.

Filip si snímky překvapeně prohlížel, při pohledu na ně mu v srdci rostla úzkost.

„Jak jsi k nim přišla?“

Denisa si štíhlými prsty starostlivě přejela čelo.

„Manžel je ráno při snídani položil na stůl, chtěl vědět, s kým se to na ulici objímám a líbám.“ V očích se jí objevily slzy.

„A cos mu řekla?“

„Přiznala jsem pravdu, že je to muž, kterého miluji a se kterým chci žít.“

„Prozradila jsi mu moje jméno?“

Denisa zavrtěla hlavou.

„Řekla jsem mu jen, že na těch fotografiích je muž, kterého miluji a se kterým chci žít,“ opakovala.

Filip si potají oddychl.

„A co on na to?“

„Že ještě není všem dnům konec,“ odpověděla Denisa. „Víc neřekl.“

Filip jí vděčně stiskl ruku.

„Máme přece jeden druhého,“ zašeptal zamilovaně. „Na mě se můžeš spolehnout.“

„Já vím, i ty se můžeš spolehnout na mě,“ ujistila ho Denisa.

Chvilí ještě poseděla, byla však nesvá a nedokázala se soustředit. Zakrátko se zvedla.

Filip byl nemile překvapen.

„Tak brzy? Nemáš přece kam spěchat,“ poznamenal zklamaně. „Myslel jsem...“

Denisa ho nenechala domluvit.

„Manžel si nejspíš najal soukromé očko a nechává mě sledovat.“

O tom Filip nepochyboval.

„Stejně už všechno ví, tak čeho se ještě bojíš?“

„Nechci zbytečně provokovat,“ vysvětlila mu Denisa.

„Nestojím o scény, ráda bych od něho odešla pokud možno bez kraválů.“ Rychle zasunula kompromitující snímky zpátky do kabelky a podala Filipovi ruku. „Dnes se mnou nechoď k autu. Brzy tě sama zavolám,“ slíbila mu a bez ohlednutí opustila kavárnu.

Filip si všiml, že se venku rozpršelo a Denisa si na židli zapomněla svůj deštník. Vyběhl s ním z kavárny, aby jí ho odevzdal, avšak Denisa už nastoupila do auta. Do cizího auta, ne do svého jako obvykle.

U volantu neseděl její manžel, ale neznámý mladý muž. Že by taxikář?

* * *

Denisina manželka, továrníka Váchu, znal Filip přes dvacet let, po maturitě u něho začínal jako kancelářská síla. Nepochyboval o tom, že se jeho milenka provdala za muže více než padesátiletého z pouhé vypočítavosti, čistě pro peníze, Denisa to však popírala.

„Zaujal mě pozornostmi, které mi prokazoval,“ prozradila Filipovi. „Dá se říct, že mě to přímo okouzlo. A později, když jsem poznala jeho povahu, jeho poctivost a pracovitost, tak jsem se do něho zamilovala. Alespoň jsem si to myslela, byla jsem tehdy ještě mladá a nezkušená. Jenomže potom jsem zjistila, že všechno, co jsem považovala za jeho přednosti, bylo pouze předstírané, že to na mě jenom hrál, aby si mě získal.“

Filip se Denise nepřiznal, že jejího muže zná, že byl v jeho továrně dokonce zaměstnán, a zamlouvalo se mu, že ona sama svou nevěru před manželem tajila.

„Strašně by ho to ranilo, nesmírně na mně lpí. Musím na něho brát ohled.“

Filip jí proto nesměl ani telefonovat.

„Naše posluhovačka je pavlačová drbna, shání klepy na každém kroku. A donáší, aby se manželovi zavděčila,“ upozornila ho Denisa. „Manžel je podezřivý, žárlí. Ale

to je v jeho situaci pochopitelné, je o celé čtvrtstoletí starší než já, klidně by mohl být mým otcem.“

Filip Denisu doopravdy miloval, byla to první žena, s níž měl vážné úmysly. Dosud na manželství nepomyslel, jeho obchod se sportovními potřebami mu zabíral všechnen čas. Předchozí milostná dobrodružství byla pouze přechodnou epizodou, teprve Denisa vzbudila v jeho srdci touhu po životě ve dvou.

Denisa však jeho nabídky soustavně odmítala.

„Manžel na mně lpí, nemohla bych od něho odejít,“ vylouvala se. „Kdybych ho opustila, nepřežil by moji ztrátu.“

Filipovi nezbyvalo, než aby se s jejími argumenty smířil. Snad si to jednou přece jenom rozmyslí, nepřestával doufat.

* * *

Měl pádný důvod, proč před Denisou zatajil, že továrník Vácha, její manžel, je jeho bývalý šéf. Neměl se ostatně čím chlubit, aféra stará čtrnáct let mu nikterak nesloužila ke cti.

Tehdy se jeho šéf rozhodl strávit týden ve Vysokých Tatrách a vyzval Filipa, aby ho doprovázel.

„Probereme tam nějaké úřední věci, abych jen tak nečině nezahálež.“

Filip už znal jeho pracovitost, šéf byl neúnavný, zaměstnanci o něm říkali, že pracuje i v noci. To bylo zřejmě tajemství jeho životního úspěchu, továrníkem se člověk nestane pouhou náhodou.

Do Starého Smokovce se s nimi vypravil i Váchův

obchodní partner Zikán. Byli s Váchou spolužáci ze střední školy a později je spojilo i obchodní podnikání. Oba byli pracovití, oba byli úspěšní a časem se z nich stali spíše konkurenti než obchodní partneři.

V Tatrách si společně užívali lyžování a pochutnávali si na vybrané stravě. Filipovi dopřával šéf přes den většinou volno, teprve před večerí ho na jednu dvě hodiny zaměstnával obchodními záležitostmi. Pro mladého muže to byla neobyčejně příjemná dovolená, jakou by si na vlastní náklady sotva mohl dopřát.

Jistě by se mu nesmazatelně zapsala do paměti jako pohádková idyla, nebýt nechutné události, která do Filipova života tvrdě zasáhla. Postavila ho sice na vlastní nohy, přinesla mu existenční jistotu, avšak nezapomenutelně se vryla do jeho svědomí.

* * *

Když do jeho pokoje vstoupil továrník Vácha, neměl Filip nejmenší tušení, že ho nezaměstná pracovním účetnictvím jako obvykle.

„Jde o delikátní záležitost,“ sdělil mu šéf. „Nutně potřebuji vaši pomoc, bez ní bych se dostal do nesnází, já i můj podnik.“

Filip užasl. Takovým tónem s ním jeho zaměstnavatel ještě nikdy nemluvil, prosebným, až pokorným. Čekal na jeho vyjádření.

Továrník Vácha si zapálil viržinko. Chvilí pokuřoval, hledal výstižná slova, kterými by svému zaměstnanci onu delikátní záležitost objasnil.

Potom odložil viržinko a ležérně si přehodil nohu přes

nohu, jako by se chystal k nezávazné společenské konverzaci.

„Jde o tu mladou pokojskou,“ spustil. „Jmenuje se Gizela.“

„Ale ta tady už několik dní neuklízí,“ poznamenal Filip, když se šéf znovu odmlčel.

„No právě,“ navázal Vácha na jeho slova. „Nepracuje už v hotelu, protože...“ Znovu se uchýlil k doutníku. „Protože se její matka obrátila na policii.“

Filip nechápal.

„Ukradla snad něco nebo byla z krádeže nařčena?“ otázel se, aby šéfa ujistil o svém zájmu.

Továrník zavrtěl hlavou.

„Ne, byla znásilněna.“

Filip nepřestával žasnout. Proč mu to všechno šéf vlastně vykládá? Snad si nemyslí, že Gizelu znásilnil on?

Továrník pochopil, že otálení není ku prospěchu věci, a rozhodl se jít k jádru případu.

„Znásilnil ji můj obchodní partner.“

„Zikán?“ nedůvěřivě vyhrkl Filip. „Takový vážný a seriózní pán...“

„Taková jsou právě nejhorší. Tichá voda břehy mele, jak říká stará moudrost.“

Filip chápal čím dál méně. Proč s tím šéf přichází na mě? Co já s tím mám společného? Hledá snad radu? Ale já přece nejsem právník...

Vácha ho obratem vyvedl z rozpaků.

„Zikán to znásilnění svedl na mne,“ prozradil mu. „Hodí se mu to do krámu, protože já jsem ve skutečnosti jeho konkurent, i když jsme úředně vedeni jako obchodní partneři.“ Znovu se odmlčel, trvalo chvíli, než začal znovu

mluvit. „Už to začala vyšetřovat policie, byli tady...“ Zadíval se z okna, potom dokončil rázně: „Já zkrátka potřebuju svědka, že jsem Gizelu neznásilnil.“

„Ona sama přece...“, pokusil se šefovi napovědět Filip.

„Ona sama mě taky označila za pachatele,“ přerušil ho Vácha. „Zikán ji zřejmě podplatil, docela určitě ji podplatil.“

Filip konečně pochopil, co od něho šéf bude žádat. V jeho nitru rostlo podezření, že pokojskou skutečně znásilnil Vácha. Nechtělo se mu uvěřit, že by něco podobného spáchal tichý a slušný Zikán, starostlivý živitel rodiny, otec dvou dětí, o nichž s radostí a pýchou vyprávěl.

Továrník Vácha vstal z křesla.

„Ten případ je neobvyčejně závažný, Gizela totiž není ještě plnoletá.“ Odkášlal si, aby si pročistil hrdlo ke své žádosti. „Chci vás požádat...“, promluvil bezmála slavnostně, „chci vás poprosit, abyste mi dosvědčil, že jsem v inkriminované době byl ve vašem pokoji, kde jsme spolu projednávali obvyklé pracovní záležitosti.“

Filip znovu upadl do rozpaků. To, co po něm šéf žádal, se přičilo jeho svědomí. Byl tehdy mladý a neztratil ještě životní ideály. Choval podezření, ba víc než to, byl dokonce přesvědčen, že pokojskou znásilnil jeho šéf, a aby se z toho dostal, žádá teď po něm křivé svědectví. Ale to je přece trestné.

„Já... já nemám odvalu,“ zakoktal.

„Nechci to zadarmo,“ sebevědomě prohlásil továrník Vácha. „Vyplatím vám za vykonanou službu takový obnos, že se můžete osamostatnit.“

Zařídít si vlastní obchod, to byl Filipův dávný sen. A teď mu šéf nabízel jeho splnění. Za pár slov, vlastně za nic.

„Být vlastním pánem je životní výhra,“ nepřestával ho lákat Vácha. „Pro budoucnost to přináší jedinečnou perspektivu. Podívejte se na mě, i já jsem začínal jako obchodník. A vy jste šikovný člověk, byla by vás škoda za kancelářským stolem.“

Být vlastním pánem... Filip si představil obchod se sportovním zbožím na hlavní ulici, o jakém vždycky snil. Být vlastním pánem je povznášející pocit.

Byl tehdy mladý a nezkušený a podlehl šefově velkorysé nabídce. U soudního přelíčení dosvědčil, že továrník Vácha byl v inkriminované době v jeho pokoji, a tím mu poskytl přesvědčivé alibi. I pokojskou Gizelu Vácha podplatil a ona u soudu označila za pachatele svého znásilnění Zikána.

Se svým minulým prohřeškem se Filip Denise samozřejmě nepochlubil. Dodnes mu tížil svědomí jako obrovitý balvan.

* * *

Denisa připravila Filipovi nečekané překvapení, pozvala ho telefonicky k sobě domů. Jejich milostný poměr byl hlubokým tajemstvím, dříve jí nesměl domů ani telefonovat, a teď najednou...

„Ale co tvůj manžel?“ otázal se nesměle. „Nebude snad doma?“ O konfrontaci s bývalým zaměstnavatelem v žádném případě nestál.

„S tím si nemusíš dělat starosti,“ ujistila ho Denisa. „Všechno ti vysvětlím až na místě.“

Pln nejistoty se rozjel k luxusní předměstské vile továrníka Váchy. Zahradní branka nebyla zamčená. V předsíni

ho už očekávala Denisa. Vzala ho za ruku a odvedla ho do obývacího pokoje v prvním poschodí.

Tam před krbem ležel továrník Vácha, obě paže rozhozené, obličej odvrácený. Přesto ho Filip poznal, byl stále stejně urostlý a štíhlý jako před lety, jen vlasy mu za uplynulých čtrnáct roků docela zešedivěly.

„Co se mu stalo?“ chvějícím se hlasem ze sebe vypravil Filip. „Infarkt?“

Denisa přistoupila těsně k němu.

„Skládala jsem si ráno věci do kufru, chystala jsem se od něho odejít nadobro. Ale on jako by to tušil, vrátil se nečekaně domů a...“ Příznání přerušily hlasité vzlyky. Chvilí tiše plakala, potom si kapesníkem otřela oči a pokračovala:

„Došlo mezi námi k hádce, on mě napadl a vyhrožoval mi. Držel mě pevně za ramena, třásl se mnou a vykřikoval, že mě nenechá odejít, to prý mě radši zabije... Snažila jsem se vykrotit z toho sevření, ale on mě popadl za vlasy a začal mě surově mlátit. Počínal si jako šílený... Dostala jsem strach, že mě opravdu zabije, ztratila jsem rozvahu...“ Vrhla se Filipovi na hrud' a znovu se rozplakala. Její pláč měl tentokrát dlouhé trvání.

Filip si dovedl představit, co se událo potom. Denisa jeho tušení vzápětí potvrdila.

„Byla jsem zoufalá a celá zmatená,“ přiznala se mezi vzlyky. „Ztratila jsem rozvahu, vůbec jsem nevěděla, co se se mnou děje. V té hrůze jsem popadla pohrabáč a vši silou jsem ho praštila do hlavy... Okamžitě se skácel a...“ Vymanila se z Filipova objetí a mlčky ukázala na muže ležícího u krbu. „Je mrtvý...“

Filipovi začalo hučet v hlavě, měl pocit, jako by mu

v ní jezdily rychlíky. V podobné situaci se ocitl poprvé v životě.

„Musíme zavolat policii.“

„Policii!“ zděšeně vykřikla Denisa. „Ty chceš na mě zavolat policii?“

„Na tebe samozřejmě ne...“ rozpačitě zakoktal Filip, „ale v takovémhle případě...“

„V takovémhle případě bys policii vlastně zavolał i na sebe sama,“ varovně ho upozornila Denisa. „Policajti budou podezírat tebe, to tě nenapadlo?“

„Co chceš tedy dělat?“ Filip bezradně rozhodil rukama.

„Odklidit ho,“ napověděla mu Denisa. „Tajně, aby nikdo nevěděl.“

Filip se zhrozil. Násilí neměl v povaze, a to, co navrhovala Denisa, se nedalo nazvat jinak než násilím. Surovým násilím.

Denisa ho chvíli mlčky pozorovala.

„Ty mi nepomůžeš?“ otázala se potom vyčítavě a ovinula paže kolem jeho šíje. „Nechceš mi pomoci? Copak mě už nemiluješ?“

Takovému naléhání nedokázal Filip odolat.

* * *

Byla temná noc, když dorazil k mostu, pouze výstražná světla blikala na okraji zábradlí. Ve Filipově srdci hlodaly výčitky svědomí, které minutu od minuty sílily a překonaly i pocit strachu, který ho celou cestu pronásledoval. Zaparkoval s autem těsně před mostem, dál se nedostal, silnici zatarasila závora a tabule na ní oznamovala, že most je uzavřen.

Filip se opatrně rozhlédl, a když se přesvědčil, že kolem dokola je liduprázdno, otevřel kufr auta a vytáhl z něho mrtvé tělo továrníka Váchy, zabalené v kostkované dece. Tělo bylo těžké, musel je táhnout po zemi. Chodník nebyl přepažen, takže se s břemenem dostal až k mostnímu zábradlí. Napjal všechny síly, aby se mu podařilo zvednout mrtvého Váchu až k jeho okraji a překlopit ho do řeky.

Temná hladina přijala smutné břemeno s hlasitým šplouchnutím. Filip se chvíli díval, jak se tělo potápí, a úzkost, která mu svírala srdce, se postupně rozplynula. Když se hladina nad mrtvým Váchou zavřela, zvolna se vracel k opuštěnému autu. Pocítil úlevu, že má svízelný úkol za sebou, a byl rád, že bude moci milované Denise oznámit, aby se už nebála, že je všechno vyřízeno.

Ještě ani nenastartoval, když se před jeho autem objevila mužská postava.

„Na most se nesmí, pane, je v opravě,“ oznámil mu přísný hlas. „Co tady děláte?“

Filip si všiml, že muž má na sobě jakousi uniformu a na klopě se mu leskne odznak. Policista to ale naštěstí není, nejspíš to bude hlídač. Poděsilo ho, že si toho chlapa dřív nevšiml. Musí tady někde přece mít budku, nemůže tu jen tak pobíhat.

„Hledal jsem cestu,“ odpověděl, hned si však uvědomil, že jeho výmluva není přesvědčivá.

Hlídač se nenechal jen tak odbýt.

„Kam máte namířeno?“

„Ale do města...“ nesrozumitelně zamumlal Filip a šlápl na plyn.

* * *

Marně čekal, až mu Denisa zatelefonuje, jak byli domluveni. Na místo činu se neodvážil, i svědomí mu bránilo vracet se do domu, odkud na naléhání své milenky odvezl jejího zavražděného manžela jako nějakou nepotřebnou věc, která je na obtíž.

Dlouho se nic nedělo, až jednoho dne dostal předvolání na policejní komisařství. Mrtvé tělo továrníka Váchy bylo vyloveno z řeky a policie začala případ vyšetřovat.

„Byl jste spatřen před mostem, proto jsme vás předvolali,“ vysvětlil mu komisař.

Filip se pokusil zapírat, avšak komisař ho zakrátko umlčel.

„Hlídač si zapamatoval číslo vašeho auta, byl jste mu podezřelý.“

„Hledal jsem cestu do města a u mostu jsem se jenom otočil,“ vylouval se Filip.

Policie si vyžádala jeho auto k odborné prohlídce. Po několika dnech byl předvolán k výslechu.

„Máme zjištěno, že jste byl před lety zaměstnán v podniku zavražděného Váchy,“ oznámil mu vyšetřovatel.

To nemohl Filip popřít, poznamenal však, že z Váchova podniku odešel a potom se s továrníkem už neviděl.

„Od té doby jsem se s ním nesetkal.“

„Ani ve Váchově domě jste nebyl?“ chtěl vědět vyšetřovatel.

Filip se uchýlil ke lži. Věřil, že ta ho vysvobodí z nesnází.

„Vůbec nevím, kde bydlí.“

Vyšetřovatel na něho upřeně pohlédl.

„V kufru vašeho auta našli naši technici stopy Váchovy krve...“

Jeho slova Filipem doslova otrásla. Nezmohl se na vysvětlení.

„Přiznání je polehčující okolnost,“ připomněl mu vyšetřovatel.

Filip poznal, že mu nic jiného nezbyvá, chtěl však pokud možno ušetřit milovanou Denisu.

„Žena továrníka Váchy...“ spustil.

„Továrník Vácha byl vdovec,“ přísně ho přerušil vyšetřovatel.

Policie má falešné informace, pomyslel si Filip a v duši mu svítila naděje, že ani v jeho případě nemají jaksepatří jasno.

„Jeho žena přece...“

„Továrník Vácha byl vdovec,“ podrážděně opakoval vyšetřovatel.

„Ale jeho žena Denisa...“ znovu se pokusil ho přesvědčit Filip.

„Váchova žena zemřela před dvěma lety a nejmenovala se Denisa, ale Blanka.“

Filip překvapeně mlčel, avšak jeho fantazie horečně pracovala.

„Nejspíš se Vácha znovu oženil,“ nabídl vyšetřovateli svůj okamžitý nápad.

Vyšetřovatel vztekle praštil pěstí do stolu.

„Vácha byl už dva roky vdovec a podruhé se neoženil.“ Srovnal listiny, které se pod úderem jeho pěstí rozlétly po stole. „A teď s pravdou ven! Opakuji, že přiznání je polehčující okolnost.“

Ve Filipově nitru se všechno zhroutilo. Cítil se zaskočen. Jeho láska k Denise byla v troskách. Miloval ženu, která ho celá léta podváděla a hanebně ho zneužila. Denisa...

Ale jmenuje se vůbec Denisa? A kdo je vlastně žena, s níž chtěl navždy spojit svůj život?

Přemožen zoufalstvím, vypověděl všechno podle pravdy. Bolest nad ztrátou životní lásky byla veliká, zrada však pálila daleko víc.

* * *

Filip se pozvolna smiřoval s koncem svého milostného dobrodružství, jehož hrdinka na něj nastražila zákeřnou past. Váchu zavraždila buď ona, nebo její komplic, o tom už dnes nepochyboval. Naletěl podvodnici a sám se dostal do těžkostí. Ještě jeden dva výslechy a čeká ho vazba. Bude rád, vyvázne-li vzhledem ke své dosavadní zachovalosti s nízkým trestem, třeba i s podmínkou, bude-li mu štěstí přát.

Do jeho neveselých úvah naprosto nečekaně zatelefonovala Denisa. Filip byl v pokušení sluchátko položit, ale vzápětí si uvědomil, že policie po ní dosud marně pátrá a on by dopadení podvodnice mohl umožnit.

„Záležitost je náramně složitá, všechno ti vysvětlím,“ nechala se slyšet Denisa a dala si s ním schůzku ve starém lomu za městem.

„U skalky, co jsme se u ní seznámili, pamatuješ?“ upřesnila. „V sedm večer.“

U skalky ve starém lomu... Filipovi se v podvědomí vybavila vzpomínka na ono nedělní dopoledne, kdy sjel k umělému jezírku v lomu, aby si umyl auto. Voda v jezírku pocházela z dešťů a k ničemu nesloužila, leda k opláchnutí karoserie. Tehdy se tam ze stejného důvodu objevila i Denisa. Náhoda, nebo připravovaná lest? Nejspíš to

druhé... Teď si s ním dává schůzku na stejném místě, aby zaútočila na jeho city.

„Přijď určitě, je to důležité.“

„Přijdu,“ slíbil a po telefonickém rozhovoru s Denisou navštívil policejní komisařství.

* * *

Denisa nebyla sama, přijela s mladým mužem. Filip okamžitě poznal jeho auto, Denisa do něj nastupovala při jejich poslední schůzce, kdy za ní vyběhl z kavárny, aby jí odevzdal zapomenutý deštník.

„To je můj bratr Stanislav,“ představila mu svého společníka.

Filip se nemohl dočkat, co tak důležitého mu ti dva sdělí. Nejspíš samé výmysly a bohapusté lži. Jenomže tentokrát už na ně nenaletí.

„Nebudeme ti nic zastírat,“ ujala se slova Denisa, jako by vytušila jeho myšlenky. „To, co uslyšíš, je čistá pravda, to ostatně poznáš sám.“

Filipova zvědavost rostla. Denisa ho sice celou dobu jejich známosti obelhávala, avšak něco mu našeptávalo, že právě nastala hodina pravdy.

„Pamatuješ se na svůj pobyt ve Vysokých Tatrách před čtrnácti lety? Byl jsi tam s továrníkem Váchou a jeho obchodním partnerem Zikánem,“ připomněla mu Denisa.

Filip beze slova přikývl. Pojal podezření, že má být konfrontován s neblahou minulostí. Nemýlil se.

„Vácha tenkrát znásilnil nezletilou pokojskou a svedl to na svého obchodního partnera. Podplatil znásilněnou

pokojskou a podplatil i tebe, a tys mu poskytl křivé svědectví. Zikán byl odsouzen do vězení, ale nedokázal se s křivdou vyrovnat, v cele se oběsil.“ Denisa se odmlčela, přemožena dojetím.

„Zikán byl náš otec,“ navázal na její vyprávění Stanislav.

„Naši matku otcova smrt zdrtila, do roka zemřela,“ znovu promluvila Denisa. „A ty sis za úplatek od Váchy zařídil výnosný obchod.“

„Vácha už svůj podíl dostal, teď jsi na řadě ty!“ pomstychtivě vykřikl Stanislav a vytáhl pistoli.

Filip měl pocit, jako by zkameněl, nebyl schopen pohybu. Jeho starý hřích, který mu po léta tížil svědomí jako obrovitý balvan, se objevil těsně před jeho očima, připraven ho zavalit. Tušení ho nezklamalo, nastala hodina pravdy. A současně odplaty. Odevzdaně čekal na smrtící výstřel.

„Odhoďte zbraň!“ ozvalo se za jeho zády.

Z rozeklaných skalisk se vynořili dva uniformovaní policisté, nasadili oběma sourozencům pouta a odvezli je z idylického zátiší opuštěného lomu do nemilosrdné skutečnosti.

Za všechno se platí

Dnes je váš šťastný den! Zveme vás, hlásal letáček, který našla Anežka ve schránce. Nebyla to samozřejmě první reklama, která zvala obyvatele ruzyňských paneláků na nějakou předváděcí akci, rozhodně však byla nápaditější a působivější než ty předešlé. Letáček byl vyveden v pestřích barvách lahodících oku a sliboval návštěvníkům akce chutné teplé jídlo s přílohou, samozřejmě zdarma, a kromě toho ještě řadu cenných dárků.

Nechte se od nás hýčkat jako v bavlnce, četla Anežka na přední straně, zatímco vzadu byly vyobrazeny dárky jako poděkování za účast. Pro dámy rychlovarná konvice, termolahev, cestovní brašna, cestovní budík, dámský vystřelovací deštník, stolní hodiny, sada kuchyňských nožů a jako poslední možnost „překvapení“.

Anežka se nemohla rozhodnout mezi vystřelovacím deštníkem a stolními hodinami. Obojí bylo podle obrázku lákavé a obojí by se jí hodilo. Vyberu si až na místě, rozhodla se nakonec. Možná se ani na každého stejně nedostane zrovna takový dárek, jaký si předem vybral.

Akce se konala v restauraci na sídlišti Na dědině. Vedle Anežky se posadil postarší děda s šedivým knírkem pod nosem.

„To je jako pro polní kuchyni,“ zavtipkoval a ukázal

hlavou na těžké nádobí, rozložené na dlouhém stole v čele místnosti.

Anežka se zdrženlivě usmála. Nikdy nebyla příliš družná a od mužů si zachovávala rezervovaný odstup. Právě pro tu vlastnost, kterou dnes shledává jako chybu, zůstala nejspíš na ocet.

„Tak nevím,“ pokračoval děda po jejím boku, „jestli si mám vybrat deštník nebo raději ty dvě baterky.“ Přimhouřil oči do veselých vrásek.

„Podle toho, co potřebujete víc,“ upjatě zareagovala Anežka.

Šelmovsky na ni mrkl.

„Vy jste si už vybrala?“

Nerozhodně pokrčila rameny.

„A co kdybysme se vydávali za manželský pár, co vy na to?“ Děda je zřejmě notorický vtipálek. „Manželům v tom letáku slibují porcelánovou kávovou soupravu, podívejte se, dokonce devítidílnou.“ Obdivně mlaskl. „Mohli bysme se šábnout, co říkáte?“

„Já mám ještě kávovou i čajovou soupravu po mamince, pravou Míšeň,“ odmítla jeho nabídku Anežka.

Soused se pobaveně zasmál.

„Nesmíte hned všechno brát tak vážně,“ poznamenal dobrácky, ale to už před shromážděné předstoupil elegantní mladý muž a mnohomluvně začal vychvalovat pánve, kastrolky a hrnce z titanu.

„Jsou nerozbitné. Nezničitelné. Žádné jídlo se v nich nepřipalí. Šetří omastek. Šetří energii.“

„Plně nahradí návštěvu posilovny,“ zašeptal Anežce vtipálek, sedící vedle ní. Jeho žerty se jí pojednou začaly zamlouvat.

Když bylo předvádění u konce, chodil elegantní mladík od stolu ke stolu a přemlouval návštěvníky ke koupi titanového nádobí. Sada za třicet tisíc, při objednávce na místě o pět tisícovek méně. Je možno zakoupit i jeden kus samostatně, bratru za sedm tisíc. Pakatel. Získal jediného kupce.

„To je samozřejmě volavka,“ znovu se k Anežce naklonil soused. „Našel ho hned u prvního stolu, aby byl každému na očích a poňoukl ostatní.“

Způsob, jakým vyslovil ono „poňoukl“ Anežku upřímně rozesmál.

„Prosím vás,“ zašeptala mu, „copak si důchodce může dovolit vyhodit tolik peněz za nádobí?“

„Je nezníčitelný,“ upozornil ji děda, v očích jiskřičky smíchu.

„K čemu to člověku je... na konci života...“

„Kampak tolik pospícháte?“ napomenul ji. „Máte před sebou ještě pořádný kus života.“

„Je mi přes šedesát,“ přiznala se.

„No vida!“ triumfoval děda. „Jste v nejlepších letech.“

Činorodý agent s nádobím, jemuž se kromě jediné objednávky nepodařilo nic prodat, rozbaloval na stole objemnou krabici.

Anežčin soused mlsně mlaskl.

„Dárky!“

K všeobecnému zklamání dostal každý z přítomných lahvičku šamponu na vlasy.

„A co ty ostatní dárky, co jste nám slibovali v letáku?“ ozvalo se od okna.

Agent se zdvořile usmál.

„Ty jsou, vážení, určeny pouze pro ty, co si zakoupili naše zboží.“

„To je překvápko!“ zašklebil se děda. „Žádný vystřelovací paraple ani budík, ba ani baterky.“

„Překvapení byl taky jeden z dárků, co nám v letáku slibovali. Ten na posledním místě,“ upozornila ho Anežka a zvedla se k odchodu.

„Na věcu nepočkáte?“

„Nejspíš ani žádná nebude, jak to vypadá.“

Zmýlila se, účastníci akce neodešli docela s prázdnou, každý dostal poukázku v ceně padesáti korun na jídlo ve zdejší restauraci.

„Kdoví jestli to vůbec platí,“ zapochybovala Anežka.

„Nebudte taková pesimistka. Pojdte, hned si to vyzkoušíme,“ vyzval ji děda.

Anežka chvíli váhala. Večeře zdarma její spořivou dušičku lákala, ale s cizím mužem... a hned napoprvé... Byla ze staré školy, doma ji vedli ke zdrženlivosti a opatrnosti.

Děda s knírkem ji lehce uchopil za loket.

„Pojďte, zkusíme to.“ A nečekaje na její svolení, vedl ji do jídelního sálu.

To Anežce zaimponovalo. Jako by se v ní náhle něco zlomilo. Doma jí vštěpovali: Sedávej, panenke, v koutě... Proto tam nakonec zůstala sedět. Sama, docela sama, opuštěná. Snad už jsem dost stará, abych přestala věřit na předpotopní předsudky, vzbouřila se v duchu. Dokonce furiantsky pohodila hlavou.

Poukázka na jídlo skutečně platila. Žádný přepych to sice nebyl, co by taky člověk chtěl za padesátikorunu, ale docela si pochutnali.

„Já nejsem náročnej,“ udržoval děda konverzaci. „Maso bych vůbec nemusel mít, leda občas, jenom pro změnu, zato na moučníky si potrpím.“ Svěřil se Anežce, že byd-

lí u dcery, ale ta je zaměstnaná a na vaření jí moc času nezbyvá. „Dokud jsem dělal, chodil jsem na obědy do závodky, tam byl po každém jídle moučník, ale teď, co jsem v důchodu, mi to schází. Občas si koupím nějakou koblihu, koláč nebo buchtičku, ale moc mi to nešmakuje. Je z toho cítit výrobní linka, obzvlášť ze štrúdlu. A já domácí štrúdl k smrti rád, utlouk bych se po něm.“

Anežka během jeho povídání pozvolna tála. Z jeho slov na ni dýchlo cosi domácího důvěrného, co od smrti matky už nezažila a po čem se jí nikdy nepřestalo stýskat.

Když dojedli, děda povstal a obřadně se uklonil.

„Dovolte, abych se vám představil. Alois Koudelka jméno mé, důchodce. Promiňte, že jsem tak neučinil dříve.“ Znovu se obřadně uklonil.

Jeho starosvětská zdvořilost Anežku dojala. A jeho křestní jméno k ní promluvilo něžnou, poněkud vybledlou vzpomínkou, která po dvou desetiletích už přestala vyvolávat slzy.

* * *

Lojzík... Lojzík... Její první a zároveň poslední příležitost. Bydlela tehdy v Břevnově v jednopokojovém bytě po rodičích s vyhlídkou na kostel svaté Markéty. Plánovali společnou budoucnost, čtyřicátnice si něco takového může ještě dovolit. Lojzík si přál, aby si svůj břevnovský byt vyměnila s jeho sestrou za dvougarsoniéru na sídlišti v Ruzyni, tam prý budou mít po svatbě každý své vlastní soukromí.

„Tohle je pořád jenom pokoj a kuchyň, ať děláš, co děláš, kdežto tamto jsou dva samostatné pokoje. A nejen to,“ vrkal Lojzík, „sestřina dvougarsonka je úplně nová,

před ní tam ještě nikdo nebydlel, to není jako tenhle stoletý barák na spadnutí.“

Nebylo jí nápadné, že sestru chce pro vlastní pohodlí strčit do starého, ve své zaslepenosti dokonce přehlédla, že letitý břevnovský byt má daleko větší rozměry než nová ruzyňská dvougarsonka, hlavně díky prostorné předsíni, velké koupelně, spíži a samostatné komoře. To všechno ruzyňská dvougarsonka postrádala. A ta činže! Bezmála polovina jejího měsíčního platu.

Teprve po provedené směně přišla na to, že Lojzíkova „sestra“ je vlastně jeho nastávající, která si v jejím bývalém bytě udělala z komory moderní kuchyňku a hověla si ve dvou pokojích s daleko větším příslušenstvím, než měla předtím v Ruzyni, kde i místo koupelny byl pouze sprchový kout.

* * *

„Nějaké problémy?“ vyrušil ji ze vzpomínání Alois Koudelka, její nový známý. Energicky zavrtěla hlavou, jako by z ní chtěla vytrást všechny tíživé vzpomínky, a s námahou se usmála. Její úsměv byl ještě poněkud křečovitý. Snad mi osud hodlá alespoň částečně vynahradiť bolestné životní zklamání, zadoufala nesměle.

Venku se mezitím setmělo.

„Já večer nikdy nevycházím,“ špitla Anežka, když opusťtili restauraci.

Překvapeně se na ni podíval.

„Ale proč, prosím vás?“

„Bojím se chodit za tmy po ulici.“

„Teď se nemusíte bát, doprovodím vás k vašemu domu.“

Poslušně šla po jeho boku a vychutnávala příjemný pocit bezpečí. Nejsem sama..., zpíval spokojený hlas v jejím srdci, dneska nejsem sama...

„Procházky jsou zdravé,“ podotkl Alois Koudelka, když se zastavili před jejím domem. „Lékaři je doporučují zvláště ve vyšším věku, když člověk už neprovozuje žádný sport.“ Pátravě na ni pohlédl. „Nevěříte?“

Svěží vítr od západu jako by z Anežčiny duše odvál poslední zbytky vžitých předsudků.

„Vám se to mluví, když jste muž,“ namítla s nově nalezenou odvahou.

Zatvářil se důležitě.

„Mám návrh. Budem na procházky chodit společně. Co vy na to?“

Jeho slova ji nepřekvapila. Cítila, že jí něco takového nabídne, dokonce na to čekala, sama mu to přece napověděla, a byla by zklamaná, kdyby tak neučinil. Bez otálení jeho nabídku přijala. Příliš dlouho už byla sama.

* * *

Chodili spolu po Ruzyni, občas zamířili do sousední Liboce, do Vokovic, na Veleslavín, nebo se zatoulali až do Šárky. Díky Koudelkovi bylo stále o čem hovořit. Byl veselý, vtipný a přitom zdrženlivý, nevnucoval se. Anežce by vůbec nevadilo, kdyby poněkud slevil ze své starosvětské zdrženlivosti, dokonce by uvítala důvěrnější sblížení.

Na jedné z procházek, když se znovu zmínil o svém zamilovaném štrúdlu, chytila ho za slovo.

„Já vám ten štrúdl upeču, když ho máte tak rád. Pravej

taženej...“ Až se vlastní nabídky zalekla, nedovedla pocho-
pit, kde se v ní taková odvaha vzala.

Alois Koudelka se zarazil.

„Ale to... to ne...“ koktal rozpačitě. „Taková obětavost...
To po vás nemůžu žádat... Nechtěl jsem se vnucovat...“

Čím víc se ale zdráhal, tím víc rostla Anežčina chuť
připravit mu chutné pohoštění. Nesmírně by ji mrzelo,
kdyby zůstal neoblomný. Ba co víc, ranilo by ji to.

* * *

Přišel na minutu přesně. Labužnický vtáhl chřípím vzduch
a s blaženým úsměvem poznamenal:

„Tu líbeznou vůni je cítit už za dveřma.“

Stůl byl svátečně prostřen, Anežka se pochlubila por-
celánovým čajovým servisem po mamince.

„Taková nádhera!“ rozplýval se Koudelka a znalecky
si prohlížel křehké šálky ze všech stran. „Opravdu pravá
Míšeň. To má dneska velikou cenu.“

Každé jeho slovo dopadalo do Anežčiny vyprahlé duše
jako životodárná vláha. Zdráhala se uvěřit, že jí osud na
sklonku života posílá do cesty někoho, kdo by se jí mohl
stát blízkým.

„Jsem vdovec, už přes deset let,“ svěřoval se Alois Koudel-
ka s důvěrou. „Dcera je sice hodná, uznalá, ale co naplat, je
to přece jenom jiná generace, má jiný životní rytmus. I když
mi to ani v nejmenším nedává najevo, cítím, že v jejich tří-
pokojovém bytě překážím. To víte, rodina s dvěma dětma...
Vnučka začala chodit do gymnázia a moc by ten můj poko-
jík potřebovala, aby měla klid na učení.“

Při každé další návštěvě se od něho Anežka dovídala

stále víc. Vyprávěl o nezdárném vnukovi, který dědečkovi strčil do postele ježka, o mrzutém zeti, jemuž vadí, že tchán pro svou hygienu spotřebuje příliš mnoho vody.

„Podle něho by se měl člověk na starý kolena spokojit s jedním lavorem vody denně.“

Z jeho slov cítila Anežka prosbu, dokonce přímou výzvu: Vysvobod mě, ujmí se mě, zachraň mě! Jak mohlo citlivé ženské srdce takovému zoufalému volání odolat?

Jednoho vlídného podzimního odpoledne, kdy se spolu brouzdali pestrobarevným listím ve Hvězdě, jí Alois Koudelka vyprávěl dojemný příběh lásky císařského syna ke kupecké dceři.

„Arcikníže Ferdinand se s Filipinou Welsarovou nakonec stejně oženil, i když ho nerovný sňatek připravil o nástupnické právo na císařský trůn,“ uzavřel své historické vyprávění. „Šel za hlasem svého srdce.“

Anežka, hluboce dojatá milostným příběhem, se odhodlala k otázce, k níž se připravovala už dlouho.

„A vy... vy byste nenašel odvalu jít za...“ Zarazila se, aniž dokončila větu. Slova „za hlasem svého srdce“ jí v jejím případě připadala příliš odvážná, proto pokračovala: „... jít za klidnějším životem? Myslím jako větší soukromí, větší pohodlí a tak...“ dodala, celá zrudlá rozpaky.

Alois Koudelka sklonil hlavu. Chvilí zamýšleně mlčel, potom ze sebe vypravil:

„Nerad bych byl na obtíž...“

Anežce v té chvíli připadal jako žáček při zkoušení na stupínku. V tom okamžiku pocítila silnou převahu. V návalu citu se do něho zavěsila.

„Ale mně byste nebyl na obtíž!“ zvolala vroucně. „Právě naopak!“

Uchopil ji za volnou ruku.

„Vy byste opravdu chtěla, abych se k vám přestěhoval, Anežko?“ A když se slzami v očích přisvědčila, vděčně se sklonil napřed nad její rukou a potom nad jejími ústy. „Budete se mnou žít jako v bavlnce. Budu vás ochraňovat a hájit vaše zájmy, to vám slibuju.“

* * *

Byly to opravdové líbánky, pozdní, ale o to sladší. Anežka brzy přemohla počáteční ostych a oddaně vycházela vstříc Lojzíkově touze. Ano, láska skutečně kvete v každém věku, jak se sama denně přesvědčovala. Zatím si však ještě nestačila uvědomit, že láska je i slepá.

„Nemyslíš, Anežko, že se na ty dva míšeňské servisy zbytečně práší?“

„Jsou po mamince,“ namítla.

„Já vím, ale vždyť je vůbec nepoužíváš. A do hrobu si je nevezmeš. Kdybys je odnesla do nějakého starožitnictví, dostaneš za ně fůru peněz a můžeš si koupit třeba něco pěkného na sebe. Anebo do sebe,“ dodal se svým obvyklým humorem.

Anežka se ještě nějaký čas bránila, připadalo jí jako svatokrádež zbavovat se památek po matce, nakonec se ale nechala přesvědčit. Lojzíček má pravdu, jsem bezdětná, nemá je po mně kdo zdědit, do hrobu si je nevezmu, a po mé smrti by se stejně dostaly do cizích rukou, možná i nešetrných. Když je prodám, můžu si za ty peníze něco pořídit, jak správně říká Lojzíček. V jejím srdci se zrodila touha po cizích zemích. Vždyť já jsem nikdy nevytáhla paty z domu, ze svého důchodu jsem si

cestování nemohla dovolit. To by se teď konečně mohlo změnit...

„Jenomže já se bojím, abych ty servisy cestou nerozbi-la,“ strachovala se.

Nabídl se, že si to vezme na starost. Zabalil téměř odborně každý šálek, každý talířek, každou konvici, cukřenku i džbánek na mléko, šetrně uložil všechno do krabic... Zlatý člověk, co by si Anežka bez něho počala.

Ze starožitnictví se vrátil s vítězoslavným výrazem.

„Hádej, na kolik to odhadli?“

Anežka neměla nejmenší tušení.

„Celkem na šedesát tisíc.“

„Podíváme se do světa!“ zaradovala se a začala chystat obálku na peníze.

„Počkej, holka,“ zchladil její horlivost Koudelka. „Vzali to do komise, peníze budou, teprve až to prodají. Je to daleko výhodnější než to střelit rovnou, třeba se vyskytne kupec, ochotný zaplatit víc než odhadní cenu, to se stává,“ vysvětlil jí.

Láska je skutečně slepá.

* * *

O několik měsíců později, když Anežka marně hledala snubní prstýnky po rodičích, odhodlala se k otázce:

„Neviděl jsi ty dva masivní prsteny, co jsem měla v prádelníku?“

Lojzík si čtveráčky položil ukazováček na ústa a zářivě se na ni usmál.

„Dal jsem je předělat na moderní snubáčky... Pro nás,“ vysvětlil jí.

„Ale proč jsi mi nic neřekl?“

„Chtěl jsem tě překvapit.“

Trpkost v duši vystřídala blaženost. On pro nás chystá prstýnky! To je totéž, jako by mě požádal o ruku. Celé měsíce na to marně čekala, skutečnost, že se nezmiňoval o sňatku, byla jediným mráčkem na dosud jasném nebi jejich lásky. Ale ukázalo se, že Lojzíček se svatbou přece jen počítá.

Trpělivě čekala, až přijde s předělanými snubními prsteny, a když se nedočkala, zeptala se přímo:

„Co je s těmi našimi prstýnky?“

Lojzík se zasmušil.

„Těžko se mi to říká,“ vypravil ze sebe rozpačitě po chvíli mlčení, „ale ten zlatník udělal úpadek... no zkrátka zkrachoval,“ dodal zvýšeným hlasem, podrážděn jejím neskrývaným úžasem.

„Tak ať ty prstýnky vrátí,“ opáčila Anežka přísně.

„Nebud' naivní,“ uchechtl se, „když zkrachoval, tak mu zhola nic nezůstalo, a jestli mu přece jenom něco zbylo, tak to samozřejmě nevydá.“

„Jediná cesta je podat na něho žalobu,“ usoudila zoufalá Anežka.

Lojzík jen mávl rukou.

„Soudní výlohy daleko převýší cenu zlatých prstenů,“ poučil ji rozšafně. „A stejně nakonec nic nevysoudíš, protože kde nic není, ani smrt nebere.“

Anežka se usedavě rozplakala.

„Byla to památka po rodičích...“

Přistoupil k ní a konejšivě ji objal.

„Mrzí mě to, nedovedeš si představit, jak mě to mrzí,“ zalitoval. „Ale nahradím ti to.“

„Z čeho?“ vybuchla podrážděně. „Z toho tvýho mrňavýho důchodu? Nebo snad z peněz za moje míšeňský servisy?“ V jejím hlase to zaskřípalo.

„Já vím, co chceš říct,“ bránil se dotčeně. „Ale na ty servisy se ještě nenašel kupec, lidi nemají peníze. A něco takovýho se neprodává jako houska na krámě. A co se týče těch prstýnků, ty ti opravdu nahradím. Nastoupím do zaměstnání. Budu dělat vrátnýho v jednom podniku, už jsem si to vyjednal.“

Skutečně začal denně chodit do práce a míval i noční směny. Do Anežčiny důvěřivé duše se však vkradl stín pochybností. Myslí to s ní její partner opravdu vážně? A je vůbec tak spolehlivý a seriózní, jak se jí zpočátku jevil?

Znovu otevřela prádelník, jen tak namátkou, ale ať hledala sebepečlivěji, nenašla v něm zlatý náramek a náušnice po mamince ani zlaté kapesní hodinky po tatínkovi. Udeřila na Koudelku, tentokrát už ostře.

„No dovol,“ urazil se, „máš mě snad za zloděje?“

„Kam to všechno tedy zmizelo?“

„To musíš vědět sama, já se o takový krámy nestarám.“

Odešel do svého pokoje a beze slova si začal skládat věci. Schválně nechal dveře otevřené, aby to Anežka viděla, nejspíš doufal, že se k němu s pláčem vrhne a bude ho uprošovat, aby neodcházel. Byla na něm citově závislá, bez něho bude ztracená.

V Anežčině nitru byla spoušť, jako by jí někdo roztříštil srdce na tisíce střepů. Matně si vzpomněla, že už podobnou bolest před dvaceti lety zažila, v té nynější však bylo daleko víc beznaděje, protože byla poslední. Dobře že poslední, ujišťovala se zarputile, zatímco Alois Koudelka stál na prahu, ve dvou prstech pravé ruky klíčky od bytu.

„Tady ti je vracím, aby sis snad nemyslela, že tě chci vykrást.“

S hlavou hrdě vztyčenou za sebou zabouchl dveře Anežčina bytu.

* * *

Ta jeho poslední slova jako by jí nasadila ostruhy. Aby sis nemyslela, že tě chci vykrást... Přes nesnesitelnou bolest v srdci, nebo snad právě proto, aby ji přehlušila, začala přecházet od jednoho kusu nábytku ke druhému a prohledávat všechny zásuvky a police. Hledala a počítala.

Nedopočítala se. Cenná sbírka vzácných známek po tatínkovi filatelistovi nebyla vůbec k nalezení, stejně jako mamčininy dečky z paličkované krajky. Z původních deseti cích, polštářů a prostěradel nezbyla ani polovina, z dvou desítek ručníků a utěrek sotva třetina. I ubrusy prořídly, ty ručně vyšíváné, ještě z mamčininy výbavy, zmizely všechny, i ten nádherný toledo ubrus s dvanácti stejně vyšívanými ubrousky. Anežka ho vůbec nepoužívala, šetrila ho, až snad jednou přijde její životní příležitost.

To je trest za moji prostopášnost a pýchu, za to, že jsem nechovala v úctě památky po rodičích, vyčítala si. Neplakala, o to palčivější však byla její bolest, nevyplakané slzy rozleptávaly krvácející srdce.

* * *

Přestala vycházet z domu, teprve když jí došly nejnnutnější zásoby, vypravila se na nákup. V samoobsluze ji oslovila elegantní žena v nejlepších letech.

„Já vás znám, chodívala jste na procházky s panem Koudelkou.“

Anežka na ni polekaně pohlédla. Snad si od té paní nevypůjčil Koudelka nějaké peníze na její jméno?

Neznámá jako by uhodla, jaké myšlenky se jí právě honí v hlavě.

„Nebojte se, já vám neublížím,“ promluvila k ní laskavě. „Jen si myslím, že bychom si my dvě měly co říct.“

Čekala před samoobsluhou, až si Anežka nakoupí.

„Já jsem Anna Holečková,“ představila se.

Seznámení s Annou Holečkovou zasadilo Anežce poslední ránu, zároveň jí však otevřelo oči dokořán. Holečková byla její předchůdkyně v přízni Aloise Koudelky.

„Pokaždé, když jsem vás s Koudelkou zahlédla, jsem si říkala, že bych vás před ním měla varovat, ale neodhodlala jsem se k tomu,“ přiznala se Anežce. „Uvědomila jsem si, že byste mi stejně nevěřila, vím to z vlastní zkušenosti. Nejspíš byste si myslela, že žárlím a chci vám ho odloudit.“

Její přiznání vzbudilo v Anežce důvěru.

„Máte pravdu, byla jsem zaslepená.“

„Stejně jako já,“ začala se svěřovat Anna Holečková. „Koudelka mě totálně vykradl, prádlo, stříbrné příbory, šperky, dokonce mi odnesl i televizor, prý do opravy, podle něj měl nezřetelný obraz.“

Její slova dodala odvalu k přiznání i Anežce.

„I mně odnesl prádlo a nejrůznější cennosti, většinou zděděné po rodičích. Sliboval mi všechno možné, ale nic z toho jsem neviděla. A když jsem po těch ztrátách šla, tak jednoduše utekl.“

Anna Holečková rezignovaně mávla rukou.

„Ten už se neukáže, darebák. To bylo řečí, že si budeme

žít jako v ráji, a zatím..." Ukřivděně polkla. „Teď má v pácu nějakou Zdenku Šímovou, vdovu. Mám dojem, že ten Koudelka je prachobyčejný sňatkový podvodník.“

Anežce se zalily oči slzami.

„Já jsem nešťastná ženská,“ posteskla si. „Přitahuju samý podvodníky.“

„Vždyť já taky,“ připojila se k ní Anna Holečková. „Kdybych vám měla vykládat...“

Obě podvedené ženy se spřátelily. Navštěvovaly se, navzájem se hostily, vzpomínaly na všechno, co je v životě potkalo, a k vlastnímu překvapení zjišťovaly, že všechno nebylo jen zlé a špatné. Nežily sice jako v ráji, ale nebyly už samy. Přátelství je silné pouto, možná silnější než láska.

„Víš, Aninko, já jsem po všech zkušenostech došla k názoru, že za všechno se musí platit,“ usoudila Anežka.

„Máš pravdu,“ souhlasila Anna Holečková, „ale teď je na řadě Koudelka, aby platil.“

Obě přítelkyně společně kuly pomstu, připravovaly soudní žalobu na Aloise Koudelku.

„Já mám jednoho známého advokáta, je to poctivec od kosti, nikoho nevezme na hůl,“ pochlubila se Anna Holečková.

„Já ti budu svědčit, Aninko,“ nabídla se Anežka.

„A já zase tobě,“ přizvukovala Holečková. „A časem se k nám možná přidá i Zdenka Šímová,“ usoudila rozšafně. „Ve dvou se to lépe táhne, ale tři, to už je spolek, jak říká jedno moudré latinské úsloví.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.